

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

డిసెంబర్ 2022

వెల - ₹ 10.00

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాహపత్రిక

సంపుటి: 40 సంచిక: 08

శ్రీ దత్త జయంతి, క్రిస్తుమీను, నూతన సంవత్సర సందర్భంగా 'సాయిబాబా' పొతకులకు సకల
శుభాలూ కలగాలని ఒక్కడే అయిన భగవంతునికి ప్రార్థన!

మంత నెమరన్యానికి

మచ్చుయుగ్

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

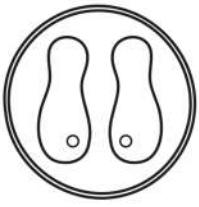
శ్రీ సాయిబాబా జీవితచరిత్రంతా
మత సామరస్యానికి చక్కని
మచ్చ తునక! గొప్ప ధృవతార!
ఆయన ఒక మతానికి చెందక అన్న
మతధర్మాలకు చెందారు.

హి ० దు వు ల వ లె
సిరతాగ్నిహాత్మము సిర్యాహించారు.
మసీదుకు 'ద్వారకామాయ'
అని పేరుపెట్టి దాని ఎదుట
తులసి ప్రతిష్ఠించారు.
రామనవమి, గురువూర్ణిమ వంటి
పండుగలు జరుపుకొమ్మని
మనని పోత్తప్పించారు.
విష్ణుసహస్రనామము, ఏకనాథ
భాగవతము,
వివేకచూడామణి,
రామాయణము, యోగవాసిష్టము
వంటి ర్గంథాలు చదపమని
హిందువులను పోత్తప్పించేవారు.
పాతితో తమ గురువు 'వెంకూసా' అని
చెప్పారు. హిందూధర్మానికి చెందిన శ్రీ
సృసింహ సరస్వతి, అక్కలోకట స్వామి,
తపోవన సాధువు, గురుఫోలవ్

మహోరాజ్, ధునివాలా దాదా
మహోరాజ్ వంటి సిద్ధపురుషులు తమ
రూపాలేనని నిరూపించారు. ఆయా
దేవతలకు చేసుకున్న మొక్కలు
నివేదనలు సమీంచటం మరిస్తే,
ఆ విషయం చెప్పి తీసుకొనడమో,
ఆ భక్తుడు తమను పస్తుంచాడనో
చెప్పేవారు. చెన్నబుసప్ప, వీరభద్రప్ప
అనే వెనుకటి భక్తులు దేఖము,
అసూయల వలన పాము, కప్పలుగా
ఎలా జన్మించారో వివరించారు.
వెనుకటి తమ స్నేహితులు ద్వేషాల
వలన ఈ జన్మలో రెండు మేకలుగా
ఎలా జన్మించారో చెప్పారు. ఇలానే
యింకా ఎందల గులించో చెప్పి
హిందూ, బోధ్య, జ్ఞాన ధర్మాలకు
కొమ్ముయనదగినపునర్జన్మసిద్ధాంతాన్న
ధృవపరచారు. వేదమంత్రం
మరచిన దక్షిణాది బ్రాహ్మణులకు
వేదమంత్రం గుర్తు చేశారు. భగవద్గీత
శ్లోకానికి అబ్యతీయమైన వివరణ
యిచ్చారు. భజన, ఏకాహము,
సప్తాహము వంటివాటిని

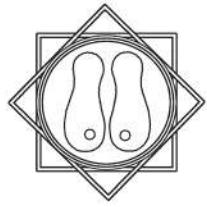
భావయుక్తంగా చేసుకోమని భక్తులను
పోత్తప్పించేవారు. వాతికి తీవ్రంగా
జబ్బు చేసినప్పుడు ఆరోగ్యం కోసం
భక్తులు శాంతులు, అబ్బేకాలు,
పూజలు చేయిస్తే అంగీకరించారు.
భక్తులు తమ ప్రాందవ ఆచారము
ప్రకారము చందనమట్టిధూపటిపాలతో
పూజిస్తే అంగీకరించారు. తమ
అవసానదశలో 'రామ విజయము'
అనే ర్గంథం చదివించుకుని శ్రద్ధగా
విన్నారు. వాతి చెవులకు హిందువుల
వలే బిల్లులుండేవి.

శ్రీ సాయిబాబా తమను గులించి
ఈ 'పేదఫక్కిరు' అని వ్యవహారించేవారు.
మీసం, గడ్డం, తల ఆ పద్ధతి లోనే
క్షోరము చేయించుకునేవారు. ముస్లిం
భక్తులు నివేదనలు తెచ్చినప్పుడు
ముస్లిం సాంపుదాయం ప్రకారం
ఘాతిహా చదివించడమో, చదవడమో
చేసేవారు. ఖురాన్ మంత్రాలకు
సరయిన ఆర్థం ఫకీర్లకు, హోటీ సిద్ధీక్
వంటి పండితులకు బోధించేవారు.
ముస్లింలతో కలిసి రాత్రి సమయాలలో

సెంట్‌మంగా భారద్వాజ

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి: 40

డిసెంబర్ - 2022

సంచిక: 08

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పత్రిక,
మన 'సాయిబాబా'

విషయ సూచిక

01.	మత సామరస్యసికి మచ్చుతునక	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	ఏలపుళ్లు	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	06
03.	తల్లికి తగిన బిడ్డడు - మహాత్మల ముద్దు బిడ్డడు	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	07
04.	మాతృదేవి స్పృతులు	శ్రీమతి జయసుధ	10
05.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	12
06.	శ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధలు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	16
07.	భక్తవత్సలడు	శ్రీమతి మల్లాది సుబ్బలక్ష్మి	19
08.	సప్తశ్లోకర్	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	22
09.	మహాయోగి శ్రీ ప్రతాప కోటయ్య శాస్త్ర గారు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	23
10.	ధ్యారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీ నరేణ్ రావులపల్లి	25
11.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీమతి కోటేశ్వరి	27

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

శీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చంద	:	రూ. 100-00

సాయిబోచో పత్రికలో వెలువు వ్యోమాలకు, ఉభప్రాయోలకు ఉయ్యా రచయితలే బోధ్యాలు.

తాకియాకు వెళ్లి కాళ్ళకు గజ్జలుకట్టి అరబ్బీ, పోల్చి భావులలో పాటలు పాడేవారు. రంజాన్ పంటి ముస్లిం పండుగలు, ఉరుసుపంటి వేడుకలు జరుపుకొమ్మని ముస్లిం భక్తులను పోత్సహించేవారు. ముస్లిం ఫకీర్లు, మహానీయులు ఎందరో ఆయనను తమ తమ సాంప్రదాయానికి చెందిన శ్రేష్ఠుడైన మహానీయుడుగా పలగణించి, తమ ముస్లిం శిష్యులను ఆయన దర్శనానికి పంపేవారు. అట్టి వాలికి సాయి తానే గురువై వాలిని ఉత్తమ దశకు తీసుకొచ్చారు. ముస్లింలతో తమ గురువు పేరు 'రోషన్ ఓ' అని చెప్పారు. తమ నిర్మాణానికి ముందు బౌరంగాబాదులోని పంపుట్టేన్ మియా, ఐన్సేమియా అనే ఫకీర్లకు కబురు చేసి ముస్లిం సాంప్రదాయానుసారం మౌలు, ఖవ్వాలీలు పాడించి, నియాజ్(అన్నదానము)చేయించారు. అల్లాను నిరంతరము స్ఫురించేవారు. ఏకాంతంగా పున్నప్పుడు అరబ్బీ మంత్రాలు గొఱుగుతుండేవారు. కానీ అదంతా హిందువులకు, పోల్చిలకు పరమ పవిత్రమైన అగ్ని ఎదుట నిలచి చేసేవారు.

ఇంతకూ తమ మతమేమని అడిగిన ధూలియా కోర్టు వాలితో 'కబిరు' అని, తమ కులం 'దైవం' అని చెప్పారు.

ఒక కైస్తువుడిని యితర మతాలకు చెందిన భక్తులు నించిస్తూంటే, "అతడిని దూషించవద్దు. అతడు నా నోదరుడు" అన్నారు.

ఆయన ముస్లిం అన్న కారణంగా మనస్సులో కించపడిన హిందువులతో

"నేను ముస్లిముని కాను. స్వచ్ఛమైన బ్రాహ్మణుడను. ఈ బ్రాహ్మణుడు లక్షలాది మందిని శుభ్రమార్గాన్న నడిపిస్తాడు" అన్నారు.

ఆయన మసీదులో నివసించే ముస్లిం ఫకీర్లేకూడా హిందూ ఆచారాలను సహాస్తున్నా రెందుకని ప్రశ్నించినభక్తులతో "ఏదేశంలో పుంటే ఆ వేషం ధలంచాలి" అన్నారు. తాము ముస్లిం అయినా హిందూదేశంలో వుండటం వలన హిందూ ఆచారాలను గూడా ఆమోదిస్తూన్నట్టు.

మితిమీలిన మతవోఢ్యం కొందరు భక్తులలో తొంగి చూచినప్పుడు అటువంటి రెండు ధర్మాల వాలిని సమానంగా మందలింబి నిర్దహించారు సాయి. ఎలుగెత్తి గట్టిగా ప్రార్థన చేస్తున్న పరాను తమకు నిద్రాభంగం చేస్తున్నాడని ఆయనతో ఫిర్యాదు చేసిన హిందువులను మందలింబి అతడు దైవాన్ని ప్రార్థించి దుర్భాగ్యం నుండి విడుదలవుతున్నాడు కనుక వాలిని ఓర్చుకోమన్నారు. సాయి వక్షస్తులానికి చందనం పూసి పూజించే మహోల్సాపతిని కొట్టాలని మూడులైన ముస్లింలు కర్రలు పట్టుకుని మసీదు ముంగిట చేరారు. సాయి ఉర్కులై మహాల్సాపతితో, "పచ్చ నా వక్షస్తులానికి చందనమధి పూజించుకో. ఎవరడ్డమొస్తారో చూస్తాను!" అని గట్టించారు. ముస్లింలు నివేరపాయి మౌనంగా వెళ్లిపాయారు.

జపుటీకీ సాయి ఆచలించినటి, బోభించినటి సంధర్మ విరుద్ధమని నిరసించే హిందువులు, ముస్లిములు వున్నారు.

ఒక మతస్థుల దేవాలయంలో, ప్రత్యేకించి మసీదులో వేరొక మతస్థులు తమ ప్రార్థనలు చేయరాదని ఎందరిం తలుస్తారు. కానీ ముస్లిము లందలికీ ఆదర్శప్రాయుడైన అల్లాహ్ చేత ఖురాన్ గ్రంథములో నిర్దేశించబడిన మహామ్మద్ ప్రవక్త ఆ భావన తప్పని తమ ఆచరణ ద్వారా నిరూపించారు. ఒకసారి నజ్జాన్ నుండి ఒక కైస్తువుల బృందం మహామ్మద్ ప్రవక్త గాలి వద్దకు వచ్చి వారున్న మసీదులోనే బస చేశారు. అంతేగాదు అందులో వాలి మతానుసారం వారు ప్రార్థనలు చేసుకున్నారు. ఇందుకు కొందరు ముస్లింలు అభ్యంతరం చెప్పారు. కానీ ప్రవక్త మాత్రం వాలి అభ్యంతరాన్ని తీసిపుచ్చి కైస్తువులను వాలి ప్రార్థనలను మసీదులోనే చేసుకోమన్నారు. ఈ సంఘటన ప్రవక్తగాలి సహచరులు ఇచ్చిన ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం 'జెడుల్ మాద్'(Zadul Maad) అనే హాబిట్ గ్రంథంలో వున్నది.

నిజానికి ఇస్లాముకు, కైస్తువానికి సిద్ధాంతాల్యా ఎంతైనా వ్యతిర్మితు వున్నది. కీస్తు భగవదవతారమని, స్వయంగా భగవంతుడి జడ్డడని, సిలువపై మరణించి పునరుద్ధానమయ్యడని, ఆయనే భగవంతుడని, ఆయన ద్వారా తప్ప భగవంతుని చేరలేమని, ఆయనను ఆత్మయించని యతర మతస్తులంతా నరకానికి పోయే పాపులని కైస్తువులు నమ్ముతారు. భగవంతునికి జనసంగాని, జడ్డలు గాని పుండువని, కీస్తు ఒక గొప్ప ప్రవక్త అని, ఆయన చెప్పిన మార్గాన్ని అనుసరించినా మిగతా 11వ పేజీలో

పరిష్కారమై

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న:- మనం బొట్ట పెట్టుకునే కుంకుమ, విభూతుల ప్రాశస్త్యం వివరించండి. విభూతి పైన, కుంకుమ క్రింద పెట్టుకోవాలంటారు. ఎందువలన? కుంకుమ ముత్తెదు స్త్రీలు పెట్టుకుంటారు. విభూతి భర్తలేని స్త్రీలు మాత్రమే పెట్టుకుంటారు. ఈ తేడా లేదుటి?

- శ్రీ ఎ. సత్యనారాయణ, సూఖ్యార్థపేట

జవాబు:- విభుని చిహ్నం విభూతి. అంటే సృష్టికాధారమైన చైతన్యమే విభుడు లేక పరమాత్మ పురుషుడు. ఆయన శుద్ధసత్య స్వరూపియని గుర్తుంచుకొనేందుకే తెల్లని విభూతి వాడతారు. ఆయన శక్తియే ప్రకృతి లేక జగన్మాత. సృష్టికార్యాన్వేషమైన ఆ ప్రకృతి రాగాత్మకమని గుర్తుంచుకొనడానికి ఎరువి కుంకుమ వాడతారు. మొదటనున్న పరమాత్మయే సంకల్ప శక్తి రూపంలో ఈ ప్రకృతిగా ఆవతలిస్తుందని, దాని కత్తితం పరమాత్మయని, అతడి ఆధీనంలోనిదే ప్రకృతియని తెల్పడానికి పైన విభూతి క్రింద కుంకుమ ధరిస్తారు.

సాంసారికమైన సుఖదుఃఖానుభవాల ద్వారా కర్మవాసనల నుండి విడివడి పవిత్రమైన దైవిభావంతో సంసారాన్ని నిర్వహించాలని తెల్పడానికి ముత్తెదువులు కుంకుమ పెట్టుకుంటారు. భర్తను ప్రాణ సమానంగా ప్రేమించిన స్త్రీలు భర్త మరణానంతరము సాంసారిక సుఖ దుఃఖాలనుండి, రాగాత్మకమైన ప్రకృతి నుండి, శోకంనుండి కలిగిన వివేకం ద్వారా విడివడి కేవలం పరమాత్మ ధ్యానం యందే జీవిత శేషాన్ని గడపాలని తెలుపడానికి విభూతి మాత్రమే ధరిస్తారు.

(విషిల్ 2012 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి)

తల్లికి తగిన బడ్డం

- మహాత్మల ముద్దు బడ్డం

పూజ్య గురువత్తి శ్రీ అలివేలు మంగమ్

“తల్లికి తగిన జడ్డలు కండి - మీ భాండాగారాలను నింపుకోండి” అని శ్రీ శిలాంజీ సాయిబాబా చెప్పారు. ఆయన ‘ద్వారకామాయికి తగిన జడ్డలు కండి’ అని చెప్పినప్పటికీ ‘తనకు తగిన జడ్డలు కండి’ అనే అర్థం. మశీదును ‘ద్వారకామాయి’ అనేవారు బాబా. ఈ ‘మశీదు తల్లి’ అని గూడ అంటూండేవా రాయన. అయితే ఆ మశీదు ‘ద్వారకామాయి’ ఎలా అయించి? అందులో బాబా నివసించడం వల్లనే అయించి. అంటే ద్వారకామాయియే తామని పరీక్షంగా చెప్పినట్టే అయించి. అంతేగాదు, ‘నాకెవ్వలి మీదా కోపం రాదు, తల్లికి ఎప్పుడైనా జడ్డపై నిజంగా కోపం వస్తుందా!’ అని గూడ అన్నారు బాబా.

అయితే తల్లికి తగిన జడ్డలుగా అవడమంటే ఏమిటి? సర్వసంగ పరిత్యాగమా? కష్ట ధరించి జిక్కతో జీవించడమా? కాసీబాబా ఉద్దేశ్యం, ఆయనాల్యాత్మికస్థితికి వారసత్వమేగాని మిగతావేటి అందుకు ప్రమాణాలు గావు. ఎవరైనా సరే జిక్కతో జీవించవచ్చు, జీవించకపోవచ్చు. కష్ట ధరించవచ్చు, ధరించకపోవచ్చు. కానీ ఆధ్యాత్మిక స్థితిలో మాత్రం ఆయనకు తగిన జడ్డలుగా వుండాలన్నమాట. కారణం ఏ మహాత్ముని యొక్క శిఖ్యాదుగానీ, భక్తుడుగానీ ఆ మహాత్ముని వల్ల పరిపూర్ణలయ్యారు కానీ వారి వలె జీవించడం చూడము. అంటే ఇక్కడ తల్లికి తగిన జడ్డ అవడం అంటే ఆధ్యాత్మికంగా పరిపూర్ణలవడమనే అర్థం.

శ్రీ వాసుదేవానందస్వామి శిఖ్యాలైన శ్రీ గుళవణి మహారాజ్ పూజ్య మాస్టరుగాలని చూస్తూనే ‘సాయిబాబా కా బేట్టా’ అన్నారు. ఆయన అలా ఎందుకన్నారు?

పూజ్య మాస్టరుగారు శ్రీసాయిబాబా యొక్క జడ్డడు ఎలా అయ్యారు?

తల్లికి తగిన జడ్డడు అంటే తల్లి గుణాలను పుణికిపుచ్చుకున్నవాడు అని అర్థం. అయితే తల్లి యొక్క గుణాలేమిటి? తన జడ్డల పట్ల లేమ, ఓర్చు, వారి శైయస్సునే ఎప్పుడూ కోరుకునే మనస్తత్వము, వారి కోసం అపార త్యాగము, తన పట్ల వారి ప్రవర్తన ఎట్లావున్నా క్షమించే గుణము మొదలగునవి.

ఈ సృష్టిలో తల్లిబి ఒక ప్రత్యేకమైన స్థానము, ఉన్నత స్థానము, ప్రథమ స్థానము. అందునా ‘ద్వారకామాయి’ లేక ‘సాయి’ మామూలు తల్లిగాదు. ఐహిక, ఆధ్యాత్మికతలను ప్రసాదించే జగజ్జనని. అట్టి తల్లికి తగిన జడ్డలవడమంటే మాటలా? పూజ్య మాస్టరుగాలలో వున్న ప్రత్యేకత ఏమిటి?

పూజ్య మాస్టరుగాలకి అట్టి తల్లికి గల గుణాలన్నీ సంపూర్ణంగా వున్నాయి. దయ, క్షమ, దానము, సమాజసేవ, గురునేవ మొదలగునవస్తీ వున్నాయి.

జవిగాక ఆయనలోనీ ప్రత్యేక లక్షణం ధర్మావరణ.

పైన చెప్పుకున్న గుణాలన్నీగానీ, కొన్నిగానీ మామూలు వ్యక్తులలోగూడ చూస్తాము. కానీ ధర్మావరణ గలవారు మాత్రం చాలా కొచ్చిమందే వుంటారు. ఉదాహరణకు ఒకనికి దానగుణం ఎంతగానో వుండవచ్చు. కానీ అతనికి అసూయగానీ, లేక మరేదో బలహీనతగానీ వుండవచ్చు. అలాగే ఒక సుగుణం వుంటే దానిని దెబ్బతీనే మరొక బలహీనత వుంటుంది. ఒకనికి ఇంట్లో వాళ్ళవరకే త్యాగం వుంటుంది. అతనికి బయటి వాళ్ళపట్ల స్వార్థము వుండవచ్చు.

ఒకరు ఇంట్లో వాళ్ళను మాత్రమే పట్టించుకుంటే మరింతరు బయట వాళ్ళను మాత్రమే పట్టించుకుంటారు. ఇలా వ్యక్తికి వ్యక్తికి సుగుణాలు-దుర్గుణాలు మేళవించి పుండడం చూస్తాము. అలాగాక ధర్మచరణ ఎప్పుడైతే వుందో ఆప్పుడు మాత్రమే సలయైన గుణాలు, సలయైన విధంగా, సలయైన స్థాయిలో పనిచేస్తాయి.

ఇలాగే ఆధ్యాత్మికతలో ఒక స్థాయికి ఎబిగినవారిలో గూడ ఇవస్తీ ఇలాగే వుంటాయి.

ఎంతోమంచి ఆధ్యాత్మికోపన్యాస మిస్టారు. భగవంతుని పట్ల తమ భక్తిని ఎన్నో రకాలుగా వ్యక్తం చేస్తుంటారు. ఆధ్యాత్మికంగా ఒక స్థాయికి ఎబిగి పుంటారు గూడ. కొందరు తాము గొప్ప భక్తులమని, సాధకులమనీ, గురువులమనీ తలుస్తుంటారుగూడ. కొంతమంచి బహిరంగంగానే చెప్పుకుంటుంటారు. కానీ తమ పట్ల ఎవరైనా తేడాగా ప్రవర్తించినా, మాట్లాడినా సహించలేరు. పైగా వాళ్ళను ఎంతో క్షమించినట్లు, వాళ్ళ అన్నమాటలు పట్టించుకోసట్లు నటిస్తారు. కానీ వాళ్ళను ఏదో విధంగా, ఇతరులు అట తప్పని గుర్తుపట్లలేని విధంగా దెబ్బకొట్టాలని, అణచివేయాలనీ చూస్తుంటారు. ఇంక ఎంత పెద్ద స్థాయిలో వాళ్ళంటే, అణచివేత అంత పెద్ద స్థాయిలో వుంటుంచి. తమను వ్యతిరేకించిన వారిని ఏమి చేయడానికినై వెనుకాడరు.

మనలో అందరముగూడా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల పట్ల ఎంతో భక్తి, ప్రేమ, అభిమానము చూపిస్తాము. నిజంగా వుంటాయిగూడ. ఆయన మనపట్ల కులపించిన ప్రేమకు పులకించిపోతాము. ఆయన మనకు చేసిన మేలుకు భక్తితో ఉప్పుంగిపోతాము. ఆయన మన పారపాటును పట్టించుకోసందుకు, ఆయన ఓర్పుకు, మంచితనానికి మనకు కళ్ళవెంబడి నీళ్ళగూడ వస్తాయి. ఇతరులతో ఆనందంగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల గులించి చెప్పుకుంటాము. చేతనైతే రచనల ద్వారా గూడ ఆ ప్రేమను, అభిమానాన్ని ఎంతో గొప్పగా వ్యక్తం చేసుకుంటాము. అయినా మనకు యితరుల పట్ల కోపము, ఈర్షాధ్యోషాదులు లేకుండా వున్నాయా? ఎవరైనా మనలను తక్కువగా చూస్తే 'పాడి అభిప్రాయము వాడిచి' అని నిల్చిపుంగా వుండగలుగుతున్నామూ? మన పట్ల యితరులు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తే సహించగలుగుతున్నామూ? ఇవస్తీ ఎందుకు వస్తున్నాయని ఆలోచిస్తున్నామూ? అసలిలాంటి

భావాలు మనలో వున్నాయని గుర్తించగలుగుతున్నామా? ఇతరులు మనపట్ల అలా ఎందుకు ప్రవర్తించాలి అని మనకెందుకు అనిపిస్తున్నాటి? ఫీటికి పరిష్కారం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఏమి చెప్పారు? ఫీటిని తొలగించుకోవడమేలా అనుకుంటున్నామా? తొలగించుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నామా? ఎవరైనా ఏమైనా అనుకున్న అవేచి మనకు తగులుకోవగదా అని, వాడు చేసినదానికి ఫలితం వాడే అనుభవిస్తాడు గదా అని అనుకుంటున్నామా? అవతలివాడు ఎత్తి చూపిన దుర్గుణాలు మనలో వున్నాయేమానని వెదకి చూసుకుంటున్నామా?

ఎంతటి ఆధ్యాత్మికవేత్తలైనా, బుములైనా పడిపోయేబియిటువంటి విషయాలను ఆలోచించలేకపోవడం వల్లనేనని, వాటిని పోగొట్టుకోనిదే ఆధ్యాత్మికతలో సలయైన మార్గంలో ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు వేసినట్లు కాదనీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు పదేపదే చెప్పునే వున్నారుగదా?

కనుక మనం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలకి ఎంత సన్నిహితులమైనా, ఎంతకాలం ఆయన చెంత వున్నా, ఎంతగా ఆయన స్వేమకు పాత్రులమైనా, ఎంతగా ఆయన వల్ల సహాయం పాంచినా, ఈ బలహీనతలను జాగ్రత్తగా గమనించుకోకపోతే, తొలగించుకోకపోతే ఆయన యొక్క సంపూర్ణ అనురూపాన్ని పాందలేము. కారణం మహాత్ముల దగ్గరకు ఎన్నో కోట్లమంచి వెళ్ళి అనేక విధాలుగా పాలి అనురూపాన్ని పాంచి, అనేక విధాలైన శ్రేయస్సును పాంచినా వాలి సంపూర్ణ అనురూపాన్ని పాందే శిఖ్యుడు ఏ ఒక్కడి వుంటాడు. అలాగే బాబా దగ్గరకు వచ్చిన అసంఖ్యాకమైన వారిలో ఆయన సంపూర్ణంగా అనురూపించినపారు ఏ కొద్దిమందో!

'ఆయన సంపూర్ణంగా అనురూపించకపోయినా పర్యాలేదు. ఈ మాతం అనురూపం మాపై చూపితే చాలు. ఆయన సంపూర్ణంగా అనురూపించే స్థాయికి మనం ఎదగలేదు గదా! మనపంటి వాళ్ళము ఎదగలేము గదా!' అని కొందరు తలచవచ్చు. కానీ అంతస్థాయికి ఎబిగి ప్రయత్నం చేయకపోతే - అంటే మనలోని బలహీనతలను తొలగించుకోకపోతే - మనం బిగబారే పరిస్థితి పాంచి వుంటుంది. ఇంతటి అదృష్టాన్నిగూడ చేజార్పుకున్న వాళ్ళమవుతాము. కనుకనే అన్ని విధాలుగా అన్నిసార్లు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యా విషయాన్నే నొక్కివక్కాణిస్తూ వచ్చారు.

బీనికే సమాధానంగా పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు ఒక ఉపన్యాసంలో చెప్పారు, “మన పెద్దవాళ్ళు అంతవాళ్ళు అని చెప్పుకుంటే సిలపాతుందా? వాళ్ళలాగా మనం వుండడానికి ప్రయత్నిస్తున్నామా? మన పెద్దల గులంబి గొప్పలు చెప్పుకోవడం సిలయైనబి కాదని గాదు. వాళ్ళ గొప్పలు చెప్పుకుంటే సిలపాదు. మనమూ అలా వుండడానికి ప్రయత్నించాలి” అని.

ఆయన యింకా యిలా చెప్పేవారు: “ఎంతో వైభవంగా ఉత్సవాలు చేసుకోవడముగాదు. ఎన్నో ఘనమైన కానుకలు భగవంతునికి సమర్పించడమూగాదు. అవస్థి శక్తి వుంటే చేసుకోవచ్చు. శక్తి లేకపోతే చేసుకోకపోనూవచ్చు. కానీ ఎవరైనా చేసుకోవలసినది, చేసుకోగలిగినది వున్నది. అదే సుఖముఖాలకు, నిందాస్తుతులకు పొంగకుండా, కృంగకుండా వుండడం. ధనకాంక్ష, కీర్తికాంక్ష, స్త్రీకాంక్షలకు బానిసలైపోకుండా వుండడం. బీనిని ఎవరైనా ప్రయత్నింపల్ల సాభించవచ్చు. బీనికి ధనవంతులు, జిదవారనే తారతమ్యం లేదు. ఆస్తులు, అంతస్థులు అడ్డురావు. కనుక బీనిని అలవరచుకుని తీరాలి. లేకపోతే మిగతావస్థి పసిపిల్లల బోమ్మలాటలాగా వుండి తగపులాటలు, పాటిటీలు, వంతులు, కక్కలు, కార్పొల్లాకు దాలితీస్తాయి. అందుకే మిగతావాటికి వేటికీ నేను ప్రాధాన్యతనివ్యవు. ధర్మాచరణకే ప్రాధాన్యతనిస్తాను. ధర్మాచరణవల్లనే వీటిని జయించడం సాధ్యము. ఈ బిలహినతలను జయించడానికి నిజయతీగా ఒక్కడు ప్రయత్నించినా నా కృషి సార్దకమైనట్టే. వాడు తప్పక కృతార్థుడవుతాడు. సాయికృపకు పాత్రుడవుతాడు.”

అందుకే ఆయన ఏ విషయంలోనూ ధర్మం తప్పడం చూడము. అందుకే ఆయన “ధర్మం తప్పనపుడు ఏ ఆశమమైనా ఒక్కటేగదా!” అని నిష్పర్షగా చెప్పగలిగారు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగాల ధర్మనిరతి చాలా గొప్పారు. అందుకనే ఆయన ధర్మ ప్రఖోదాన్ని ఎక్కువగా చేసేవారు. అనఱు ఆధ్యాత్మికత అంటేనే ధర్మమని, ధర్మం లేకపోతే ఎంత ఆధ్యాత్మిక సంస్థయైనా సిలయైన విధంగా నడవదనీ, అధర్మం అక్కడ గుడా ప్రబలమవతుందని ఆయన చెప్పేవారు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు తమను తాము ఎప్పుడూ గొప్పగా చెప్పుకోలేదు. వారు గొప్పగా సాధనచేసామనిగానీ,

తాము ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతో ఉన్నత స్థితిలో వున్నామనిగాని చెప్పుకోలేదు. కనీసం తాము గొప్ప సాయిబుత్తుడినని గూడు ఎక్కడా బయటపడలేదు. తమను గురువుగా ఎందరో తలచినప్పటికీ ఆయన తాము మాత్రం అలా ఏమీ కాదని, అందరికి సాయినాథుడే గురువసీ చెప్పేవారు.

తల్లికి వుండవలసిన గుణాలన్నింటితోపాటు పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగాలలోగల అవంచల గురుభక్తి, అకుంతత ధర్మాచరణయే ఆయనను సాయి ముద్దుజిడ్డగా చేసాయని ఖచ్చితంగా చెప్పవచ్చు.

అందుకే ఎందరో మహాత్ములు ఆయనను ప్రసంగించారు.

“భరద్వాజ ఈజ్ భరద్వాజ” అని ఒక మహాత్ముడంటే, “భరద్వాజ భగవాన్ పై” అని మరొక మహాత్ముడన్నారు.

“ఆయన చల్లని కుండ” అని నాగముసీంద్రస్యామి అంటే, “ఆయన ఆచార్య పదవికి అర్పాలు” అని సుభీంద్రబాబుగారు అన్నారు.

అలాగే చివటం అమ్మ, పాకలపాటి గురువుగారు మొదలైన మహాత్ములెందరో ఆయనను శ్లోషించారు. అందుకే ఆయన ‘సాయిబాబా కా బేటా’, ‘మహాత్ముల ముద్దుజిడ్డడు’, ‘తల్లికి తగిన జిడ్డడు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు ఏమేమి చేసారో, ఏమేమి చెప్పారో, ఎంత ధర్మబిధ్యంగా జీవించారో ఆయన గులంబి తెలిసిన మనందరికి తెలుసు. ఆయన కోరుకున్న విధంగా మన జీవితాలను మలచుకోవడమే మన కర్తవ్యము. కనుక మనలో ఆయన తొలగించుకోమన్న గుణాలు వున్నాయో లేదో నిష్పర్షగా గమనించుకోవాలి. ఆచలించడానికి ప్రయత్నించాలి. నిష్పర్షగా గమనించుకోకుండానే మనలో అటువంటి తొలగించుకోవలసిన గుణాలేవీ లేవని అనుకుంటే ఇతరులకు ఏమీ నష్టం లేదు. ‘చెప్పేవాళ్ళు లేక చెడిపాయారు’ అన్న సామెత లోకంలో వుంబి. కానీ మనం చెప్పేవాళ్ళు వున్నా చెడిపాయిన వాళ్ళమపుతాము. ఇంతటి అదృష్టాన్ని చేజేతుల జారవిడచుకున్న వాళ్ళమపుతాము. ఎన్నో జన్మలు నష్టపాయాము.

కనుక పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగాల కృతజ్ఞతామహాత్మీత్వం సందర్భంగా మనం ఈ ప్రయత్నం నిష్పర్షగా చేసుకుండాము.

ఔ సాయిమాష్టర్ !

మాత్రం జీవ స్నానులు

శ్రీమతి జయసుద్ర, బాపట్ల

పూర్వాజ్యల్లి జ్యోతి అలివేలుమంగమ్మతల్లి స్ఫుతులను, లీలావైభవాన్ని బాపట్ల వాస్తవ్యులు శ్రీమతి జయసుద్రగారు ఈవిధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

మేము బాపట్లలో వివేకానందకాలసీలో వుంటాము. 2012 సంగాలో ఒకసారి మాకాలసీలోనే వుంటున్న సత్యవతిగారు వాలింట్లో పూజకు పిలిస్తే వెళ్లాను. వాలింట్లో రెండు పట్టాలు పెట్టి వున్నాయి. మొదటిచి బాబా పటం, తెలిసినదే. కానీ ఆ పక్కనే ఉన్న దంపతుల పటం (పూజ్యల్లి అమృగారు, పూజ్యల్లి మాస్టరుగారు) ఎవలిదో అప్పటికి నాకు తెలియదు. ఆ పటం చూడగానే నాలో ఏదో తెలియని అనుభూతి కలిగింది. కొంతసేపటికి అక్కడికి కోటేశ్వరరావుగారు పచ్చి శ్రీ సాయిలీలామృతం గ్రంథం చచివి బివరించారు. అది పూర్తయాక, పూజ్యల్లి అమృగారు శ్రీ సాయిలీలామృతం గ్రంథాన్ని 11 సార్లు పారాయణ చెయ్యమన్నారని, అలా చెయ్యాలనుకున్నవారు దానికి

సంబంధించిన కార్యుని, గ్రంథాన్ని తీసుకోమని చెప్పారు. నేను కూడా పారాయణ చేస్తానని, ఆ గ్రంథం, కార్యు తీసుకున్నాను. ఆవిధంగా నాకు బాపట్ల సత్యంగసభ్యులతో పరిచయం ఏర్పడింది. అలా సత్యంగాలకి వెళ్లడం మొదలైన తరవాత మేము అనేక సమస్యలనుంచి బయటపడి చాలా ప్రశాంతంగా వుండగలగుతున్నాము.

పూజ్యల్లి అమృగారు నాకు చేసిన వేలు:

జూలై 23, 2020 లో మా ఇంట్లో అందరికీ కరోనా వచ్చింది. మాకు చాలా భయం వేసింది. అందరం ఇంటిలోనే వుండి మందులు వాడుతున్నాము. మా అమృగాలకి 104 జ్వరం వచ్చి రక్తం వాంతి చేసుకున్నారు. ఆసుపత్రికి వెళ్దామంటే ఆమెకు భయమేసి రానన్నారు. ఆమెకు ఆ రాత్రి గడవటం కష్టమనుకున్నాము. నేను మాకు సత్యంగం చెప్పే కోటేశ్వరరావుగాలికి పాణిన్ చేసి బాగా ఏడ్చాను. “మనకు అమృగారు, మాస్టరుగారు వున్నారు... ఏమీ బాధ పడవద్దు” అని ఆయన

చెప్పారు. పూజ్యల్లి అమృగాలకి, పూజ్యల్లి మాస్టరుగాలకి ప్రార్థన చేసుకుంటూ నిద్రపోయాను.

అప్పుడు ఒక కల వచ్చింది. నేను పూజ్యల్లి అమృగాల దగ్గరకు వెళ్లాను. అప్పుడు వారు నిద్రపోతున్నారు. నేను చప్పుడు చెయ్యుకుండా దూరంగా కూర్చుని వున్నాను. కొంతసేపటికి పూజ్యల్లి అమృగారు లేచివచ్చి నా ఎదురుగా పడుకుని, వారి పాదాలు నా ఒడిలో పెట్టి కడగమన్నట్లు సైగ చేశారు. అమృ పాదాలు నా ఒడిలో వున్నాయి. నాకు ఏం చేయాలో అర్థం కాలేదు. ఈలోగా కోటేశ్వరరావుగారు వచ్చి జిందెతో సీళ్లు తెచ్చి, ‘పాదయోః పాద్యం సమర్పయామి!’ అంటూ పాదాల మీద పాశస్తున్నారు. నేను పూజ్యల్లి అమృగాల పాదాలు కడిగి, కొంత తీర్థం తీసుకుని, కొంత తలమీద చల్లుకున్నాను. ఈలోగా నా వెనుకనుంచి పూజ్యల్లి మాస్టరుగారునా తలని గట్టిగా అభిమిపట్టుకుని, ముద్దు పెట్టుకుని నవ్యతూ చూస్తున్నారు. వెంటనే మెలకువ వచ్చింది. ఏంతో ప్రశాంతంగా, ధైర్యంగా అనిపించింది.

నేను ఉదయాన్నే కోటీశ్వరావు అంకుల్ కి పోన్ చేసి, నా స్వప్నం గులించి చెప్పాను. “అమృగారు పున్మారు, మీకు ఏం కాదులే” అని ఆయన చెప్పారు. నాకు చాలా ఆనందం వేసింది.

మర్మాడు మా అమృకి జ్యోతించిని. నెమ్ముదిగా అందరం కోలుకున్నాము. లిపోర్ట్ లో కూడా నెగటివ్ వచ్చింది. నా చేత ఆ సేవ చేయించుకుని, మా అనారోగ్యాన్ని పూజ్యశ్రీ అమృగారు స్వీకరించి ముమ్మల్ని కాపాడారు అసిపించింది. మళ్ళీ మాకు జీవితాన్ని ప్రసాదించిన అమృ కరుణ ఏమని చెప్పాను?

నేను ఎప్పుడూ పూజ్యశ్రీ అమృగారిని చూడలేదు. నేను ప్రాదరాబాదు(నాగోలు)కి కల్యణ మహారోత్సవానికి వచ్చినప్పుడుల్లా ‘పూజ్యశ్రీ అమృగారి దర్శనం అయితే బాగుండును’ అనుకునేదాన్ని. ఆ కోలక తీరకుండగానే జూన్ 3, 2021తేదీన పూజ్యశ్రీ అమృగారు సమాధి చెందారన్న వార్త తెలిసి ఎంతో బాధపడ్డాను. శ్రీ ద్వారక బాబుగారి మెసేజ్ విని, ‘ఎవరికి దల్ఖించుకునే అవకాశం లేదు కదా! అనుకున్నాను. ‘ఇక పూజ్యశ్రీ అమృగారిని ఎప్పటికీ చూడలేనే!’ అని చాలా ఏడ్డాను.

ఆ తరువాత మా సత్తుంగ మంచిరానికి వెళ్లాను. “నాకు అమృగారిని చూడాలని బాగా వుండేది” అని కోటీశ్వరావు అంకుల్ తో చెప్పాను. అంకుల్ “నీవు చూడలేదా అమృ,” అన్నారు. “లేదు అంకుల్” అన్నాను. చాలానేపటివరకు కోటీశ్వరావుగారితో పూజ్యశ్రీ అమృగారి గులించి మాట్లాడుకుని

జంటికి తిలిగి వచ్చాను.

ఆ రాత్రి నిర్మ పట్టక ఆలస్యంగా పడుకున్నాను. మర్మాడు ఉదయమే కోటీశ్వరావు గారు పోన్ చేసి, “పూజ్యశ్రీ అమృగారిని ఒంగోలు తీసుకువచ్చారట, మేము వెళుతున్నాము, నువ్వు కూడా వస్తావా అమృ?” అని అడిగారు. వెంటనే, “వస్తాను అంకుల్!” అని చెప్పాను. ఆవిధంగా వారిని దల్ఖించుకునే అవకాశం ప్రసాదించి, సమాధి చెందాక కూడా పూజ్యశ్రీ అమృగారు నా కోలక తీఱ్చి నన్ను అనురూపించారు. గురుదంపతులైన పూజ్యశ్రీ అమృగారు, పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగార్లు మా హృదయాలలో కోలువైపుండి, ఎల్లప్పుడూ వారి ఆశీస్సులు మాకు అందించాలని మనస్సుల్లిగా కోరుకుంటూ అంజలి ఘటిస్తున్నాను.

ఓం స్తుతిమాత్రప్రసన్నాయై నమః!

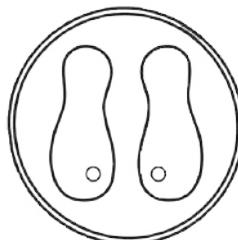
కైస్తవులు చెప్పడం ఎంత సిరద్దకమో ఖురాన్ బహులీతుల సిరూపిస్తుంది. అటువంటి సందర్భంలో మసీదులో తమ ప్రార్థనలు చేసుకొన్న ఆ కైస్తవబృందం విశాల హృదయుడైన ప్రవక్త ప్రభావం వలన సంస్కరించబడి యుండాలని తోస్తుంది.

మసీదులో వారు తమ ప్రార్థనలు చేసుకోవడానికి అవకాశమిచ్చి, దానికి అభ్యంతరం తెలిపిన ముస్లిములను నిరహించిన ప్రవక్త వైపుల - ఈనాటి సాయినాథుని సద్గురూం ఆల్హార్ కు, ప్రవక్తగారికి సమ్మతమని, అదే అసలైన ఇస్లాం అని చాటుతోంది. ఇతర మతస్తులపట్ల మహామృద్ధ ఎట్టి వైపులని వహించేవారో అటు ముస్లిములు, ఇటు హిందువులు కూడా గమనించాలి. సలిగా శ్రీ సాయి వహించిన భావమే ఆయన వహించేవారు. మునాఫిక్ అనే మతసాంప్రదాయానికి చెంబి, యూదులతోను ప్రవక్తను హింసించిన మక్కా వాస్తవ్యులు తోనూ, చేతులు కలిపిన అబ్బల్లా-జన్-అబ్బను ఆయనెంతగానో క్షమించి సహించారు. అంతేకాదు అతడు మరణించినప్పుడు అతడి శరీరాన్ని ప్రవక్త తమ చొక్కాతో చుట్టుడమే కాక, అతని అంత్యక్రియలకు స్వయంగా హజరై ప్రార్థన కూడా చేశారు. కారణం అబ్బ ఎప్పుడో చిన్నతనంలో ప్రవక్తగారి మామకు ఒక మేలు చేశాడు. •

మత సామరస్యానికి మచ్చుతునక

03వ పేజీ తరువాయి

మానవుడు గమ్యం చేరపచ్చని ఖురాను ఎన్ని సందర్భాలలోనో చెబుతుంది. క్రీస్తును భగవంతుడని, భగవంతుని జిడ్డడని తలవటం మహాపాపమని, భగవంతునికి సాటి కల్పించడమే అవుతుందని, ఆయన తల్లి అయిన మలియమ్మను దేవుని తల్లిగా కొలవడం మహాపాపమని, ఇతర మతస్తులందరూ నరకపాత్రులని

వార్షాలూపము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీప్రకాశానంద సాహిత్యమివాలచే విరచితమైన వార్షాలూపమునే యిందులో గ్రంథము గ్రాంథికభాషలో ప్రాయబడి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంట పాతకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పాతకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషలో ఈ గ్రంథాన్ని పాతకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

తొమ్మిదఱ ప్రసంగము

25. అద్రోహః తన పట్ల శత్రుత్వం వహించే వారి యందు ఏ కొంచెం దేశముగాని శత్రుత్వం గానీ కలిగి ఉండకపోవటమే అద్రోహము.

శ్లో|| సర్వోషామేవ భూతానాం
హలిల్యత్వం హృది స్థితః ।
స ఏవ హి హరాభూతిరే
యో భూత ద్రోహకారకః ॥

భావం: అన్ని ప్రాణులలోనూ ఎల్లప్పుడు దేవుడుంటాడు. కాబట్టి ఆ ప్రాణులకు ద్రోహం చేయడమంటే దేవునికి ద్రోహం చేయడమే!

26. నాతిమానితా: తాను ఉత్తముడనని, గొప్పవాడినని, పూజ్యుడినని; గౌరవము, సత్కారము, పూజ మొదలైనవి కావాలని కోరుకోవడము, ఆ కోలక లేకపోయినా అవి లభించినప్పుడు సంతోషించడము 'అతి మానిత'. అటి పుండకూడదు. ఈ విషయంలో సర్వ వేదాంత సంగ్రహంలో యిలా ఉన్నది:

శ్లో|| శ్రేష్ఠం పూజ్యం విధిత్వం మాం
మానయస్తు జనా భువి ।
ఇత్యా సక్త్యా విహీనత్వం
మానానాసక్తిరుచ్యతే ॥

భావం: 'ప్రజలు నన్ను గొప్పవాడినని పూజింపదగిన వాడినని భావించి పూజించాలి' అనే భావము లేకపోవడమే 'అనాసక్తి' అనబడుతుంది.

దైవి సంపత్తి: దేవునితో సంబంధం వుంచుకోదలచినవాడు తన దేవప్రాప్తికి సాధనాలైన సదాచారాన్ని, సద్గుణసముదాయాన్ని కలిగివుంటాడు. ఓనిని దైవసంపద అంటారు. ఇదే దైవ ప్రకృతి. పైన చెప్పబడిన 26 గుణాలు కలిగిన మానవుడిని దైవసంపద కలవాడని అంటారు. ఈ 26 గుణాలు మిత్రసత్యానికి సంబంధించినవి. జ్ఞానము శుద్ధ సత్యము. శుద్ధ సత్యంలోనే బ్రహ్మ సాక్షాత్కారం కలుగుతుంది.

దైవసంపద కలవాడు పరమాత్మ తత్త్వంలోనే తన

చిత్తాన్ని నిలబెడతాడు. అందుకు వ్యతిరేకములైన మాయామోహితాలైన పదార్థాల మీదకు పోశివ్వడు. పరమాత్మ అంటే అతనికి ఎంతో ఇష్టము. ఆయన భజన చేయనిదే అతని మనస్సుకు గాని, బాహ్యములైన ఇంటియాలకు గాని మరొకటి సలపడదు.

దైవ సంపద కలవాని భక్తి

మూలశ్లోకంలో 'జ్ఞాతాప్త భూతాఖమహ్యయమ్' అంటే వారు దేవుని అన్ని భూతాలకు అభికారణంగాని, నాశము లేనివాడని తెలుసుకొని భజిస్తారు. శృతి ఇలా చెబుతున్నామి:

శ్లో|| యతో వా ఇమాని భూతాని జాయన్తే,
యేన జాతాని జీవస్తి ।
యత్త యస్త్యభిసంవిశస్తి
తష్టజిజ్ఞాసస్య తద్ బ్రహ్మోత్తి ||

భావం: ఏ పరమాత్మ నుండి అన్ని ప్రాణులు ఉర్ధ్వమిస్తున్నాయో, ఎవని ద్వారా జీవిస్తున్నాయో, ప్రశయింలో ఎవరిలో ప్రవేశిస్తున్నావో అతడే బ్రహ్మము. అతనిని తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి.

మూల శ్లోకంలో 'మహాతామ్మః అసస్య మనసః మాం భజస్తి' అని పున్నాది. విశాలమైనది, మహాత్తరమైనది అయిన అంతఃకరణము కలవారు మహాత్ములు. ఈ మహాత్ములు 'అభయం సత్య సంశుద్ధి' అనే శ్లోకాల ద్వారా చెప్పబడినదైవప్రకృతినికథిగిపుంటారు. పరమేశ్వరుడినైన 'నేను' తప్ప మాయనుంచి పుట్టిన ఇతరాలైన స్త్రీ, ధనము మొదలైనవాటిలో మనసు కలిగిపుండరు. ఇలా నన్ను - అంటే - పరమేశ్వరుని జగత్తుకంతటికి కారణంగా భావించి భజించాలి.

దైవ సంపద ఒక పరంపరగా లభిస్తుంది

దైవసంపదంలోని గుణాలలో ఒకటి రెండింటిని జాగ్రత్తగా ఆచలిస్తే మిగిలినవి తమంతట తామే లభిస్తాయి.

ఒక మహాత్ములైన సౌయి ఒకడు ఒక ర్మామానికి వేరే ఊరి నుండి వచ్చాడు. ఆయన దగ్గరకు వాలామంచి

వెళుతూ ఉన్నారు. అటి చూచి ఒకడు ఆయన దగ్గరకు వెళ్లి ఏదైనా మంత్రము ఉపదేశించమని ప్రార్థించాడు.

సౌయి: అబ్బాయి, నీవు ఏమి చేస్తుంటావు?

అతడు: దొంగతనము.

సౌయి: అటి కాకుండా ఇంకేదైనా పని చేస్తుంటావా?

అతడు: జూదమాడుతాను. కల్లు తాగుతాను.

ఇటువంటి అభిసీతికరమైన పనులు చాలాసార్లు చేస్తుంటాను. అబద్ధం కూడా ఆడుతూవుంటాను.

సౌయి: సరే వీటన్నింటిలో ఏదో ఒకటి మానేస్తానని ప్రమాణం చేయి.

అతడు: ఇలా ఆలోచించాడు.. దొంగతనం చేయకపోతే ఆకతితో చనిపోతాను. కల్లు త్రాగడం మానలేను. దేనిని విడవడానికి వీలవడం లేదు. ఒక అబద్ధం ఆడటం మాత్రం మానగలనే అనిపిస్తున్నామి.

సౌయివారికి అతడిలా చెప్పాడు: "సౌయి ఈరోజునుండి నేను అబద్ధం ఆడను".

సౌయివారు 'సరే' అని అతనికి మంత్రచీక్షను ఇచ్చారు.

కొన్ని రోజుల తర్వాత అతడు దొంగతనం చేయడానికి రాజబవనానికి వెళ్లాడు. అతడు గోడనెక్కి రాజబవనపు పై భాగానికి చేరాడు. ఆ రోజు ఎండ ఎక్కువగా పుండటం వలన రాజు పై భాగంలో తిరుగుతూవున్నాడు. అతనిని చూచి రాజు,

సీవు ఎవరి? అని ప్రశ్నించాడు.

దొంగ: నేను దొంగను. సీవు ఎవరి?

రాజు: నేను కూడా దొంగనే. మనమిద్దరం కలిసి రాజుగాల ఖజానాను దొంగిలిద్దాము. కానీ నువ్వు దొంగవేనని నమ్మకం ఏమిటి? తీరా నన్ను సీవు పట్టించివేస్తే?

దొంగ తాను అబద్ధమాడనని గురువు దగ్గర తాను చేసిన ప్రమాణం గులంచి వివరించాడు. రాజుకు అతని మీద నమ్మకం కుబిలంబి.

ఆ తరువాత అతడు దొంగతో ఇలా అన్నాడు, "నేను తాళంచెపులు సంపోదించాను. సీ పని తేలిక చేశాను".

తరువాత వారిద్దరూ కలిసి ఖజానా తెలచి నగలను దొంగిలించారు. ఆ తరువాత వారిద్దరూ ఆ సామ్యును పంచుకుంటూ, ఒక బంగారు పెట్టి నుంచి మూడు వజ్రాలను తీసుకొన్నారు. వాటిని ఎలా పంచుకోవాలో తెలియలేదు. అప్పుడు రాజు ఇలా అన్నాడు: "ఒక వజ్రాన్ని

రాజుకు ఉండనిద్దాము. మిగిలినవస్తు మనిద్దరం పంచుకుండాము!”

అలా చేసి వారిద్దరూ విడిపోయారు. రాజు దొంగ యొక్క చిరునామా తీసుకున్నాడు. తన చిరునామా మాత్రం సరైనబి ఇవ్వలేదు. రెండవ రోజున రాజు తన బివాసును పిలిచి, “మన ఖజానాలో దొంగతనం జిలగింబి. ఏమేమి పోయాయో తెలిపి, దొంగను పట్టుకోండి” అని ఆజ్ఞాపించాడు.

బివాసు ఖజానా వెతికాడు. ఒక వజ్రం దొలికింబి. దానిని ఆ బివాసు తన మొలలో దాచుకున్నాడు. రాజు దగ్గరకు వచ్చి బివాసు ఇలా చెప్పాడు: “ఆ దొంగ ఏమి ఖుగ్గలేదు. అస్తు దొంగిలించాడు. దొంగను పట్టుకోవడానికి ఎంతో ప్రయత్నించాను. కానీ ఏమాత్రం అతని జాడ తెలియలేదు”. అప్పుడు రాజు ఆ దొంగ చిరునామా చెప్పి అతనిని తీసుకురమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు. దొంగను తెచ్చి రాజు ఎదుట హోజరు పరిచారు.

రాజు అడిగాడు: “దర్శారులో దొంగతనం జిలగింబి. సీకు తెలుసా?”

దొంగ అంగీకరించాడు, “నేనే ఆ దొంగతనం చేసాను.”

రాజు: అస్తు దొంగిలించావా?

దొంగ: ఖజానాలో మూడు వజ్రాలు ఉన్నాయి. మేము ఇద్దరము దొంగలము. మేము చెరీక వజ్రము తీసుకుని ఒకటి తమకు ఒకటి వదిలివేసాము.

అది విని రాజు బివాసుతో, “ఆ వజ్రం నీ దగ్గర ఉన్నది. బయటకు తీయి” అని గర్జించాడు.

బివాసు ఇక చేసేదేమీ లేక తన మొల నుండి ఆ వజ్రాన్ని బయటకు తీశాడు.

రాజు ఇలా అన్నాడు, “ఈరోజు నుండి ఈ నిజాయితీ గల ఈ దొంగను బివాసుగా నియమిస్తున్నాను. ఎందుకంటే ఇతడు నిజం పలుకుతున్నాడు. కనుక ఎంతో నమ్మదగినవాడు” అని ఆ దొంగకు బివాసు పదవినిచ్చాడు.

ఆ తరువాత రాజు ఆ దొంగతో ఇలా అన్నాడు: “సీకు నిజం చెప్పమని ఆజ్ఞాపించిన మీ గురుదేవులు ధన్యలు. వారి ఆజ్ఞను సీవు పాటించి ఈ స్థితికి వచ్చావు. సీవు దర్శించిన ఆ గురువుగాలని నేను కూడా దర్శిస్తాను. నాకు కూడా ఆయనను చూపించు. వారి సదుపదేశాన్ని

నేను కూడా స్వీకరిస్తాను.

ఇది విని ఆ దొంగ ఇలా ఆలోచించాడు: ‘ఒక్క సత్యపాక్షాలనము (సత్యం పలకడం) మాత్రానే నేను బివాసు పదవిని పాందాను కదా’! ఇలా భావించి అతడు దైవసంపదకు చెంబిన మిగిలిన గుణాలను ఆచరణలో పెట్టడానికి ప్రయత్నించాడు.

కొఱ్చి రోజులలో ఆ గురువుగారు అక్కడికి వచ్చారు. ఆ కొత్త బివాసు వెళ్లి ఆయనను దర్శించాడు. ఆయన పాదాలపై పడి నమస్కరించాడు.

స్వామి: సీవు ఎవలివి?

బివాసు: ఇంతకుముందు ఈ నగరంలోకి మీరు వేంచేసినప్పుడు మీరు అందలకీ ధర్మపుదేశం చేశారు. టీక్క నిచ్చారు. నేను మీ దగ్గరికి వచ్చి ధర్మిక్కను యిప్పించమని ప్రార్థించాను. మీకు నేను దొంగనని, జూదమాడుతానని, అబద్ధాలాడుతానని నా పరిచయం చేసుకున్నాను. అప్పుడు అన్ని పాపాలనూ చేసేవాడిని. వాటిని విడిచిపెట్టమని మీరు ఆజ్ఞాపించారు. కానీ నేను వాటిని విడవలేనని చెప్పాను. కేవలం సత్యం మాత్రం పలుకగలనని చెప్పాను. ఆ సత్యపాలనము వలననే ఇక్కడి రాజుగారు నన్ను నమ్మదగినవాడిగా భావించి నాకు ఈ బివాసు పదవి నిచ్చారు. ఈ సత్య వాక్యాలనములో (సత్యమే పలకడం వలన) మొదట్లో నాకు ఎన్నో కష్టాలు వచ్చాయి. కానీ బివలికి నాకే శ్రేయస్సు కలిగింది.

అది విని ఆ గురువుగారు ఎంతో సంతోషించి యిలా అన్నారు, “నా దగ్గర చాలామంది టీక్క తీసుకున్నారు. కానీ సలిగ్గా పాలించినవాడివి సీవు మాత్రమే!” బివాసు స్వామివారి అనుమతి తీసుకుని రాజుగాలికి వారి దర్శనం చేయించాడు.

ఆ తరువాత రాజు ఆజ్ఞను స్వీకరించి ఇలా అన్నాడు, “నేను ఈ బివాసు పదవిని వభిలి గురుసేవను స్వీకరిస్తున్నాను”.

అది విని రాజుకెంతో ఆశ్చర్యం కలిగింది. అతడు ఇలా అన్నాడు, “ప్రాపంచిక విషయాలను త్యజించి సత్యరుపుల సంసర్గంలో త్యాగశీలురు అయిన వారు ధన్యులు”.

రాజు కూడా ఆ మహాత్ముని సదుపదేశాన్ని తీసుకొని తన రాజ్యాన్ని తన కుమారునికి యిచ్చివేశాడు.

వారిద్దరూ ఆ మహాపురుషుని వెంటనుండి, దైవసంపదకు సంబంధించిన నియమాలను పాటించి,

శుద్ధ సాత్మీకమోక్షాన్ని పాంచి, సంసార సాగరం నుండి విముక్తులయ్యారు.

ఇలాగే ఒక దైవగుణము వస్తే, మిగిలిన గుణాలన్నీ వాటంతట అవే వస్తాయి.

ఇప్పుడు ఒక అనుమానం కలగవచ్చు. పురాణాలలో దేవతల గులంబి చెప్పబడివున్నది కదా! వారిలో కొంతమంచి విషయలోలులు కదా! అటి దైవగుణమా? అని.

అసురులతో సమానులైన దేవతలు

ఈ విషయంలో ఆత్మ పురాణంలో ఇలా ఉన్నది:

శీల్|| ఆత్మజ్ఞానముహేక్ష్మాభ
దేవా యే భోగలంపటః ।
అసురా వివ తే జ్ఞేయా
ఆత్మధర్మ బహిష్మతః ॥

భావం: ఏ దేవతలు ఆత్మజ్ఞానాన్ని విడిచి భోగలంపటులవుతారో అటువంటి ఆత్మజ్ఞాన ప్రయత్నమే లేని దేవతలు అసురుల వంటివారే

ఇటువంటి దేవతల యొక్క ‘దేవ’ శబ్దము నామ మాత్రమే. కారణము వారిలో దేవ సంపద వుండకపోవడమే.

బృహదారణ్యకోపనిషత్తులో ఈ కథ ఉన్నది:-

అధికారానుగుణమైన గ్రహణము

దేవతలు, మానవులు, అసురులు - అందరూ ప్రజాపతి యొక్క జిడ్డలే. వారంతా ఒకసాల తమ తండ్రి అయిన ప్రజాపతి దగ్గరకు వెళ్లి ఇలా అడిగారు:-

“తండ్రీ! మాకు ఏదైనా ఉపదేశించండి.”

వారికి ప్రజాపతి ఒకే అక్షరమైన ‘ద’ ను ఉపదేశించి ఇలా అడిగాడు: “మీకు నా ఉపదేశం అర్థమైందా?”

దేవతలు ఇలా అన్నారు: “మేము స్వభావసిద్ధంగా ఇంటియలోలత్వము కలవారము. భోగ విలాసాలలో ఎల్లప్పుడూ తేలుతూవుంటాము. కాబట్టి మాలాంటి వారికి

దమనమే (నిర్పొంచుకోవడం) ముఖ్యమైన ధర్మమని చెప్పడానికి మీ ఉపదేశానికి బీజాక్షరంగా మీరు ‘ద’ అనే అక్షరాన్ని మాకు ఉపదేశించారు.”

ఇది విని ప్రజాపతి “ఓం” అని పలికాడు. అంటే ‘అదే యథార్థము’ అని అర్థము. దేవతలు తన ఉపదేశ రహస్యాన్ని తెలుసుకున్నారని ర్ఘాంచి సంతోషించాడు.

ఆ తరువాత మానవులు ప్రజాపతిని ఆజ్ఞాపించమని ప్రార్థించారు. ప్రజాపతి వారికి కూడా ‘ద’ అనే అక్షరాన్ని ఉపదేశించాడు. వారిని కూడా ప్రజాపతి “నా ఉపదేశం యొక్క అర్థాన్ని తెలుసుకున్నారా?” అని అడిగాడు.

మానవులు ఇలా అన్నారు: “మేము స్వభావసిద్ధంగా లోభము మొదలైన వికారాలకు లోనెతుంటాము. మేము అనుము మొదలైనవి దానము చేయడానికి బాధపడుతూవుంటాము. కాబట్టి మీరు మమ్మల్ని ఆ బీజాక్షరం ఉపదేశించడం ద్వారా ‘దానము’ చేయమని ఆజ్ఞాపించారు.”

ప్రజాపతి వారికి కూడా తాను ఉపదేశించినది అదేనని చెప్పాడు.

ఆ తరువాత అసురులు కూడా ప్రజాపతిని తమకు ఉపదేశించమని ప్రార్థించారు. వారికి కూడా ప్రజాపతి ‘ద’ అనే అక్షరాన్నే ఉపదేశించాడు.

“మీకు దాని భావం అర్థమైందా?” అని వారిని అడిగాడు.

అసురులు ఇలా సమాధానం చెప్పారు: “మేము ఎప్పుడు హింస చేస్తావుంటాము. ఇది మా స్వభావం. కాబట్టి మమ్మల్ని ప్రాణలపట్ల దయ కలిగి ఉండాలని ఉపదేశించారు.”

ఇది విని ప్రజాపతి వాస్తవమేనని అంగీకరించాడు.

పై కథను బట్టి ప్రకృతి సిద్ధమైన సంస్కారాన్ని, అధికారాన్ని కలిగిన విషయాలలో ఆత్మజ్ఞాణానికి వేరొక ప్రక్రియ ద్వారా శైయస్సును సాధించే విధానము వెల్లడోతున్నది. అంటే దేవతలు స్వభావికంగా విషయలోలత్వము కలిగినవారు. వారికి ఇంటియాలని నిర్పొంచుకోవడం (ఇంటియ దమనము) అవసరమని శ్రుతులలోనే చెప్పబడివున్నది. కాబట్టి ‘దేవ’ శబ్దము వారి పట్ల నామ మాత్రమే!

- సీచేపిం

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీశ్రీ మాటల ఆనందమం

జీవితం మరియు బృథలు

శేషి శేషి

శ్రీ ఆనందమయ మాతతో
శ్రీసన్నిహితంగా మెలిగిన వ్యక్తులలో
గురుప్రియాదేవి ఒకరు. ఆమె తండ్రి
శ్రీ శశాంక మోహన్ ముఖీపాధ్యాయ
ఒక లిట్రేర్ సివిల్ స్కూల్. ఆయన
మొట్టమొదటగా డిప్యూటీ పోస్టుమాస్టర్
జనరల్ శ్రీ ప్రమథనాథ వసుగారి ద్వారా
బిని అమ్మను దల్చించుకొన్నారు.
మొదటి దర్శనంలోనే ఆయన అమ్మను
శక్తి స్వరూపిణిగా గుర్తించారు. అమ్మ
పట్ట భక్తి ప్రపత్తులతో తరచు అమ్మను
దల్చించసాగారు. ఇంటికి వచ్చి తన
కుమార్తె అయిన గురుప్రియాదేవితో
అమ్మను గురించి చెప్పేవారు. అయితే
ఆమె స్వతపోగా జడియస్తురాలు
కావటంపలన కొత్త ప్రదేశాలకు
వెళ్లటానికి, కొత్తవారితో కలవటానికి
యిష్టపడేవారు కాదు. అందువల్ల ఆమె
చాలా రోజులవరకు, తన తండ్రిగారు
చెప్పినా అమ్మను దల్చించుకొనలేదు.

ఒకరోజు శశాంక
ముఖీపాధ్యాయ అమ్మను
దల్చించుకొన్నపుడు ఆనందమయ
అమ్మ ఆయనతో “రేపు మీ కుమారైను

కూడా తీసుకొని రండి” అని అన్నారట. అమ్మ ఆప్యోనం మేరకు అమ్మను గురుప్రియాదేవి శ్రీ.శ. 1925 సం॥లో మొదటిసాల దల్చించుకొన్నారు. అప్పటినుండి ఆమె ఆనందమయ అమ్మతో అత్యంత సన్నిహితులాలిగా అమ్మ సాంగత్యాన్ని పొందారు.

గురుప్రియాదేవి అమ్మను దల్చించుకొన్న సమయంలో అమ్మ లోపలి గబిలో ఒక్కరే కూర్చుని వున్నారు. ఈమెను చూడగానే అమ్మ ఒక అలోకిక స్వరంతో “ఇన్నాళ్ల ఎక్కడ వున్నావే?” అంటూ నవ్వారు. ఆ స్వరంలోని ఆప్యాయతకు కలిగిపోయారు గురుప్రియాదేవి. మొట్టమొదటగా అమ్మ పలికిన ఆ మాటలలో తమ యిద్దలి మధ్య పున్న అనుబంధం యి జన్మించి మాత్రమే కాదన్న అర్థం స్నులించించి గరుప్రియాదేవికి. ఆమె హృదయం శాశ్వతంగా అమ్మ పొదాలకు అంకితమైపోయింది. అప్పటినుండి ఆమె తరచు అమ్మను దల్చించసాగారు.

శ్రీ ఆనందమయ అమ్మ తరచు

సమాధి స్థితిని పొందుతుండేవారు. మనసు, శరీరం ఒక అతీత స్థితిలో వుండి తరచూ సమాధిస్థితిలోకి జాలపోతూ పుండటంతో ఆమె బాహ్యస్ఫూతిని కోల్పోతుండేవారు. ఇంటి పనులు చేసుకొనటం కూడా రానురాను కష్టం అవటంతో శ్రీ భోలానాథ్ గారు తన సాందర్భమాధవిని పిలిపించుకొన్నారు. ఆమె యింటి పనులలో సహాయపడేవారు.

గురుప్రియా దేవి వచ్చిన కొన్నాళ్లకు శ్రీ ఆనందమయ అమ్మ ఆమెతో “గురుప్రియా! అప్పడప్పడు నాకు యింటి పనులు చేసుకొవటం కష్టంగా పుంచి. ఇక్కడకు వచ్చే భక్తులు కొందరు నాకు సహాయం చేయటానికి సిద్ధంగా పున్నప్పటికి ఆ భక్తురాళ్ల బ్రాహ్మణులు కాకపోవడంతో ఇంట్లో మడివంటలు, దైవనివేదనలు పుండటంతో వారిని పిలువలేదు. ఇప్పుడు ఆ భగవంతుడే నిన్ను పంపినట్లున్నాడు” అన్నారు. ఇలా అమ్మ గురుప్రియాదేవితో తన పట్టిస్తి గురించి, గురుప్రియాదేవి కుటుంబ

పరిస్థితుల గులంబి అనేక విషయాలు మాట్లాడేవారు. అప్పటివరకు అమ్మ ఎవరో తెలియకుండా అమ్మను ఒక్కసారికూడా చూడకుండావున్న తనతో ఆమె అతిసన్నిహితురాలు, ఆప్పురాలివలె వ్యవహారించడం చూచి గురుప్రియాదేవి ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ రోజు చాలా నేపటి తర్వాత తిలగివెళ్లే సమయంలో అమ్మ శశాంక గాలితో “ఈమెను మళ్లీ తీసుకురండి” అన్నారు. ఆనాటి నుండి గురుప్రియ ప్రతిరోజు అమ్మను దల్చించసాగారు. ఆమెకు నిరంతరం అమ్మ ధ్వనే. ఒక్కసారి రోజుకు రెండుసార్లు, మూడుసార్లు కూడా అమ్మను దల్చించేవారు. క్రమంగా అమ్మతో పరిచయం బాగా పెలిగి అమ్మకు యింటి పనులలో, వంటపనులలో సహాయపడటం ప్రారంభించారు గురుప్రియా దేవి.

క్రమక్రమంగా అమ్మ యొక్క బిష్టత్వం బాగా వెల్లడి కావటంతో అమ్మ దర్శనార్థం వచ్చే ప్రజల సంబ్యు బాగా పెలిగించి. కొందరు నిత్యమూ అమ్మ దర్శనార్థం వచ్చేవారు. ప్రపుల్ల బాబు అనే భక్తుని భార్య ఉపయుగాలని అనేవారు “ప్రార్మ-బాగ్ తోటలోని యి అమ్మను చూడటానికి ప్రతిరోజు వస్తున్నాను. ఆమెను చూడకుండా పుండలేక పోతున్నాను. మా అత్తగారు యిందుకు ఆభ్యంతరం చెపుతున్నారు. “నుప్పు ప్రతిరోజు ప్రార్మ-బాగ్ వెళ్లి ఆమెను దల్చించుకొని తీరాలని ఏముంది? జంటిలోనే పుండి ఏ ధర్మమైనా ఆచలించుకొన వచ్చును కదా?” అని అంటారామె. అందుకు నేను “ఇక్కడకు రావటం ధర్మం అనే పుద్దేశంతో రావటం లేదు. నాకు

ధర్మధర్మాలు తెలియవు. అమ్మను ఒక్క రోజు చూడకపోయినా నాకు పిచ్చెత్తి నట్టుంటుంది. ఆమెను ఎప్పుడెప్పుడు చూస్తానా అని నా మనస్సు తహా తహా లాడుతుంది. అందుకే వస్తున్నాను” అని అంటాను - ఇలా చెప్పేవారామె!

ఆలా ఒక బిష్టమైన ఆకర్షణ అమ్మ పట్ల పాందేవారు భక్తులు. గురుప్రియా దేవి అనుభవం కూడా అదే! క్రమంగా ఆమె రోజంతా అమ్మ యింటిలోనే కాలం గడుపుతూ అమ్మ కుటుంబంలో ఒక సభ్యురాలి వలె మాలపోయారు. కొచ్చినేపు మాత్రం తమ యింట్లో పుండి తిలగి అమ్మ వద్దకు పరుగు పరుగున వచ్చేవారామె.

గురుప్రియా దేవి తండ్రియైన శశాంక బాబు అమ్మను ఒకసారి తమ యింటికి విచ్చేయమని ప్రార్థించగా అమ్మ అంగీకలించారు. అమ్మతో పాటు కొందరు భక్తులు కూడా శశాంక బాబు యింటికి వచ్చారు. శశాంక బాబు అందరికి విందుభోజనం ఏర్పాట్లు చేశాడు. గురుప్రియా దేవి ఆ రోజు అమ్మ యొక్క విశేష అనురూపాన్ని పాందారు. ఎలాగంటే, అమ్మ ఆ రోజు తన స్వప్నాస్తాలతో ఆమెకు అన్నం తినిపించారు. ఆమెతో ఒకే కంచంలో భుజించారు. ఆ సమయంలో గురుప్రియా దేవి అమ్మతో “అమ్మ!! మీరు అంతా నాకే తినిపిస్తున్నారు. మీరేమీ తినటం లేదమ్మ” అన్నాడి. ఆనందమయి అమ్మ “ఈరోజు నేను నీకు వినిపిస్తున్నాను. కానీ, భవిష్యతులో నువ్వే నీ చేతులతో నాకు తినిపిస్తావు” అన్నారు గురుప్రియా దేవితో. అమ్మ వలికిన యి వాక్యాలు భవిష్యతులో అష్టరాలా నిజమైనాయి. కాలక్రమేణా అమ్మ తరచు సమాధి

స్థితిలోకి వెళ్డం, గంటల తరబడి బాహ్యస్ఫురణలో లేకుండటంతో అమ్మకు భోజనం తినిపించటమే కాదు, స్నానం చేయించటం, చీర కట్టటం యింకా యింటి పనులు - యివస్థ గురుప్రియా దేవియే చేయటం జిలగింది.

అదే రోజు మరొక చిత్రమైన సంఘటన జిలగింది. భోజనాలకు ముందు అందరూ కూర్చుని మా టూ డు కొ ० టూ పు ० డ గా నిశిబు అనే ఒక భక్తుడు ఎంతో ఆందోళనతో అమ్మ వద్దకు వచ్చాడు. తన మనుమడి చెవి ఆభరణం చెవి చర్చంలోకి గుచ్ఛకొని పోయిందని, బయటకు తీయటం కష్టంగా వున్నదని, పరిస్థితి చాలా ఆందోళనకరంగా వున్నదని చెప్పాడు. దయతో ఒక్కసారి తన యింటికి తన జిడ్డ వద్దకు వచ్చి కాపాడమని కన్నిటితో ప్రార్థించాడు. అటువంటి సమయాలలో ఆనందమయి మాత పువ్వర్తన చిత్రంగా వుండేబి. ఆమె స్వయంగా తన నోటితో చెప్పకుండా ప్రక్కన వున్న వాలితో “ఏమోతుంబి?” అని అడిగేవారు. వాళ్ళు సలిగా చెప్పకపోతే “చూడండి, పీళ్ళు గట్టిగా చెప్పటం లేదు. బహుశా తగ్గదేమా!” అనేవారు. “పీ అనురూపాంతో ఎందుకు నయం కాదు? తప్పకుండా వాళ్ళు స్వస్థత పొందుతారమ్మ” అని వాళ్ళు అన్నట్లయితే... “పీరు ఆపద గడుస్తుందటున్నారు. అలా జరుగుతుందన్నమాట!” అనేవారు. ఆవిధంగా మంచి అయినా, చెడు అయినా తనకై తాను చెప్పక, ప్రక్కను వాలి ద్వారా ఫలితం ఎలా వుంటుంది సూచించేవారు.

సామాజిక మానవత్విక

ఆ రోజు ఆ సమయంలో కూడా అమ్మ గురుప్రియా దేవి వైపు చూస్తూ “ఏమవుతుంది అబ్బాయికి? నయమవుతుందంటావా?” అన్నారు.

“అమ్మ స్వయంగా వెళ్తున్నారు కదా! తప్పక నయమవుతుంది” అన్నారామె. “చూడండి, తను చెప్పున్నాని కదా! నయమౌతుందన్నమాట” అన్నారు. అలా అంటూ అమ్మ నిశిబాబు ఇంటికి బయలుదేరారు. కొంతనేపటి తర్వాత అందరూ తిలగి వచ్చారు. కానీ అక్కడ ఏమి జలగించి - అన్న విషయం గుప్తంగా వుంచబడించి. కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఆ విషయం బయటకు వెల్లడి అయింది. అమ్మ అక్కడకు వెళ్ళిన తర్వాత, ఎవరూ ఏ ప్రయత్నం చేయకుండానే ఆ పిల్లవాని చెవి ఆభరణం దానంతట అదే ఘూడిపోయి క్రింద పడిపోయిందట. అమ్మ అనురూపాంతో పెద్ద ఆపదనుండి ఆ బాబు బయటపడ్డాడు.

1925 సంవత్సరం పుష్ట సంక్రాంతికి సూర్యాదిపాణం వచ్చింది. అందరూ ఆనాడు అమ్మ సన్నిధిలో సంకీర్తన చేసుకొని తీర్చ ప్రసాదాలు స్వీకరించాలని అన్ని ఏర్పాట్లు గావించారు. ఆ రోజు పుదయాన్నే భక్తులంతా అమ్మ గృహప్రాంగణంలో కూర్చుని భక్తిశ్రద్ధాన్విత హృదయులై సంకీర్తన చేయసాగారు. బావుల్ బాబు, అతని భార్య, దేవేంద్రపుసాద్, మాధవీ అత్త యింకా కొందరు భక్తులు వంటలో నిమగ్నులైనారు. సంకీర్తన చెవిన పడగానే అమ్మ సమాధిమగ్నులై బాహ్యస్ఫూతి కోల్పోయారు. ఆమె కొంతనేపటికి మామూలు స్ఫూతికి వచ్చిన తర్వాత భక్తుల మధ్యకు వచ్చి కూర్చుని సంకీర్తనలో పాల్గొన్నారు.

“హారే మురారే మధుకైట భారే గోపాల గోవింద ముకుంద శారే”

అంటూ అమ్మ తన మధురమైన కంరంలో చాలాసేపు సంకీర్తన చేశారు. చాలాసేపటి పరకు సంకీర్తన సాగింది. అప్పుడు అమ్మ సంకీర్తన ప్రదేశం నుండి లేచి, బోలానాథ్ గాలితిలో కలసి దేమునికి వైవేద్యం సమల్చించటానికి లోపలికి వెళ్ళారు. దేమునికి ధూపటిప వైవేద్య సమర్పణ తర్వాత యిద్దరూ బయటకు వచ్చారు. ఆ తరువాత భక్తులందరూ తీర్చ ప్రసాదాలు స్వీకరించారు. ఆ సందర్భంలో ఒక సంఘటన జలగించి. స్త్రీలంతా అమ్మ వద్ద కూర్చున్నారు. ఒక పురుషుడు పీలికి కొంతదూరంలో నిలబడి వున్నాడు. మేలిముసుగులో నుండి అమ్మ దృష్టి అతనిపై బడింది. అమ్మ అతనితో “స్త్రీలను చెడు దృష్టితో చూడవద్దు” అని తీర్పంగా హెచ్చలించారు. అతడు అమ్మకు శరణాగతుడైనాడు. స్త్రీల పట్ల పవిత్ర భావనలు కలిగేలాగ తనను ఆశీర్వాదించమని అతడు ఆనందమయి అమ్మను వేడుకున్నాడు. ప్రతిరోజు కొంతనేపు తన వద్ద కూర్చుని వెళ్ళమని, స్త్రీలు ఎదురుపడితే వారిపాదాలను మాత్రమే (కొన్నాళ్ళ పరకు) చూడవలసిందనీ, ముఖాలను చూడవద్దనీ అమ్మ ఆదేశించారు. అమ్మ చెప్పినట్లు చేసిన అతడు అనంతరకాలంలో తన బలహీనత పూర్తిగా తొలగిపోవటంతో ఎంతో ఆనందించాడు.

1925 పాల్గొణ బహుళ చవితి రోజు సరస్వతీపూజ పండుగ వచ్చింది. ఆ రోజు డాకా లోని మెడికల్ కాలేజీ విద్యార్థులు పూజ, పేదలకు అన్నదానము కాలేజి ఆవరణలోనే

జరపాలసీ, శ్రీ ఆనందమయి మాత ఆ కార్యక్రమాలకు విచ్చేయాలని సంకలిపించి, అమ్మ వద్దకు వచ్చి, అమ్మను ఆహ్వానించారు. సంకీర్తన సమయంలో అమ్మకు సమాధిస్థితి, శలీరంలో అనేక యోగక్రియలు ప్రకటమవటం జరుగుతుంది కనుక అచటకు విచ్చేసిన ప్రజలు అమ్మ స్థితిని ఆర్థం చేసుకొనలేక పలు పలు విధాల అపోహాలకు గురయ్యే అవకాశం వున్నా కనుక షాహ్-బాగ్ తోటలోనే కార్యక్రమములతో నిర్వహించాలని భక్తులు తలచారు. అయితే ఎక్కువమంచి భక్తులు రావటం వలన తోటలోని చెట్లు పాడయ్యే అవకాశం వున్నా కనుక తోట యజమానులు అనుమతించలేదు. అందువలన మొదట అనుకున్న ప్రకారము ముందురోజు రాత్రే అమ్మ బోలానాథ్ గాలితో కలసి భక్తులందలతో కాలేజీకి వెళ్ళారు. భక్తులంతా వంటచేసే సేవలో పాల్గొన్నారు. సూర్యోదయం తర్వాతనే చేయాలసీ, సూర్యోదయానికి ముందే వంటలు చేసి దలద్రువారాయణులకు చద్ది వంటలు వడ్డించడం దిశిష్టమని చెప్పి అమ్మ సూర్యోదయం తర్వాతనే వంటలు చేయించారు. శ్రీ ఆనందమయి అమ్మ కూడా వంటలో పాల్గొన్నారు. అంతేకాదు, ఏ పుణ్యప్రదమైన కార్యక్రమం చేయాలన్నా ముందుగా నిష్ఠ చాలా ఆవసరమని చెప్పి, సరస్వతి పూజ ముందురోజు రాత్రి అంతా అమ్మ భక్తులతో సంకీర్తన చేయించారు

- నీశేషిం

భక్తవత్సలుడు

శ్రీమతి మల్లాది సుబ్బాలక్ష్మి

(భగవదనుగ్రహం వల్ల లభించిన మాస్టరుగాల పరిచయాన్ని 'నిష్ట', 'సబూలి'లతో దినాభివృద్ధి కావించుకొని సత్తంగాలు నిర్వహిస్తూ ఆ రోజుల్లో ఒంగరోలు లాయరు పేటలో బాల భజన బృందం చేత భజనత్తయ్యగాలిగా పిలివబడటమే కాక, మాస్టరుగాల చేత కూడా అత్తగాలిగా పిలిపించుకున్న భాగ్యశాలి. జీవితంలో మాస్టరుగాల స్వరణాను క్షణం కూడా ఏమూరని ఈమె వాలి అనుస్య శరణాగతిలో వాంచిన అనుభూతులను, అనుభవాలను, అందించు చున్నారు.)

మీ మూళ్యారు పేటలో వున్నప్పుడు మా యింటి ప్రక్కన భరద్వాజ మాస్టరుగాల భక్తుడు భాస్కరరెడ్డి అనే ఆతను వుండేవాడు. ఆప్యుడప్పుడు ఆతను మాస్టరుగాల గులించి ఎంతో అద్భుతంగా చెప్పుండేవారు. అందువల్ల నాకు మాస్టరుగాల్ని చూడాలని ఎంతగానో అన్నించేబి. కాసీ మావాలికి అలాంటివంటే యిష్టం వుండేబి కాదు. నాకెంతగా చూడాలని వున్న మావారు ఒప్పుకోకపోవటం వల్ల ఆతని చేతనే మాస్టరుగాల దగ్గరునుంచి “సాయిబాబా చరిత్ర” ర్థంధాన్ని తెప్పించి పారాయణ చేయటం మొదలు పెట్టాను. ఒకరోజు వెంకటగిలిలో ఏదో ప్రోగ్రామ్ వుండి మాస్టరుగారు చాలా పాండ్రుపోయి సూళ్యారు పేటకొచ్చారు. అఖి జనవల నెల. పండుగనెల కదా! అందుకని ఆ

లోగిల్లోని ఆడవాళ్యమంతా పాండ్రునే లేచి రంగవల్లులు తీల్చిచిద్దుతున్నాము. ఇంతలో మాస్టరుగారు శ్రేష్ఠ చేసుకుంటూ బయటకొచ్చారు. అదే నాకు వారిచ్చిన ప్రథమ దర్శనం. భాస్కరరెడ్డి వుండి “మాస్టరుగారూ నీళ్చు తెచ్చిస్తాను. ఇక్కడే కడుక్కోండి” అని అంటే నావైపు చూస్తూ ఎంతో ముదుపుగా ఆత్మీయంగా “అమ్మాయ్ వాళ్య ముగ్గేసుకుంటున్నారు పాటై పాఁతుంది కదా వద్దలే” అంటూ లోపలి కెళ్ళపాఁయారు. ముందు ముందు జీవితం పాడుగునా వాలి పరిచయ భాగ్యాన్ని ప్రసాదించడానికి నాంబియైన ఆ ప్రథమ దర్శన దృశ్యం నా స్ఫూర్తి పథంలో ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ నిత్య నూతనంగా నిలచి, తలచుకున్నప్పుడెల్లా మనసంతా ఆనందంలో నిండిపాఁతుంబి. ఆ

తర్వాత భాస్కరరెడ్డి ఒక రోజు వచ్చి “గురువుగారు వచ్చారు. మీరు వచ్చి దర్శనం చేసుకోండి” అని” పిలిచారు. కాసీ నేను వెళ్ళలేని, వెళ్ళకూడని పరిస్థితి. అందువల్ల మావాలిని వెళ్ళి గురువుగాలిని దర్శనం చేసుకోమని ఎంతగానో ప్రాధేయపడ్డాను. ఏ కళనున్నారోగాని వెళ్ళి వాలిని దల్చించుకొచ్చారు. తర్వాత మళ్ళీ శ్రీహరికోటలో సత్యంగానికెళ్లా సూళ్యాలిపేట కొచ్చారు. అప్పుడు నేనెంతో సంతోషంగా వెళ్ళి దర్శనం చేసుకున్నాను. నన్ను చూడగానే “బాగున్నావా అమ్మా!” అని ఎంతో పరిచయమున్నట్టు, ఆత్మీయంగా పలకలిస్తానే కొన్ని వస్తువులు పాట్లం కట్టి ఇచ్చి “రోజుా తులసి దళాలతోగాని, అక్కింతలతోగాని పూజించుకోమ్మా” అన్నారు. ఆ రోజు సాయంత్రం

సత్యంగానికెళ్లా మా యింటికొచ్చారు మొట్టమొదటిసాలగా. కొంచెంసేపు కూర్చున్నారో లేదో, సూర్యప్రకాశ రావుగారొచ్చి సత్యంగానికెళ్లాలంటూ తొందర చేస్తుంటే “అమ్మాయి కాఫీ యిస్తానంటున్నదయ్యా తాగి వెళ్లాం” అంటూ నేనిచ్చిన కాఫీ తాగే వెళ్లారు. ఆ తర్వాత విద్యానగర్ లో వారిని చూడటానికి అడపాదడపా వెళ్లేవాళ్లం. అలా వారి దగ్గరకు మా రాకపోకలు ప్రారంభమైనాయి. మావారు ఇంజసీరు అవటం మూలాన విద్యానగర్ లోని మందిర నిర్మణ కార్యక్రమం గులంబి వారితో మాట్లాడుతుండేవారు.

ఒకసాపి వంట్లో బాగలేక డాక్టర్ గాల దగ్గరకెళ్లాను చూపించుకుండామని. ఆయన చూసి మద్దాసులోని ఝీలా రాజురత్నంగాల దగ్గరకెళ్లి ఒకసాపి చూపించుకుని రమ్మన్నారు. ఆమె చూసి నాతో ఏమీ చెప్పుకుండా మందులు రాశిచ్చారు. అవి వాడుకుని రమ్మన్నారు. ఆ తర్వాత తెల్పింబి గర్జ సంచితో పుండుంబి, అందుకని పబరీజులు మందులు వాడుకున్న తర్వాత పెద్ద ఆపరేషన్ చేయాలని. అప్పుడు నాకెంతో బాధవేసింబి. చూడబోతే ఇద్దరూ చిన్నపిల్లలు, ఈయనకా పెద్దగా బాధ్యత తెలీదు. అందుకని మాప్పరుగాల దగ్గరకెళ్లి నేను ఆపరేషన్ చేయించుకోనని ఏడ్డాను. అప్పుడు మాప్పరుగారు “అఖ్యార్దేదులే” అని ఊచి ఇచ్చారు. అభిసుతా ఆవాళ్లి నుంచి ఇవాళ్లి వరకు ఆ నొప్పి మళ్ళీ కన్పించలేదు. అట్లా మాకే బాధ వచ్చినా, వారికి చెప్పుకుంటాము. ఆయన చెవిన వేస్తే ఆయనే చూసుకుంటారు అన్న ధైర్యం, నమ్మకం వుంబి ఎప్పుడూ. వారు సర్వసమర్థులు.

అలా రెండేళ్లు గడిచాయి. ఈ రెండేళ్లో సూళ్లాల పేట నుండి విద్యానగర్ కి అస్తమానం వెళ్లండటం వల్ల మాప్పరుగాలితోటి, వారి కుటుంబంతోటి బాగా పలచయం పెలిగి వాలిపట్ల గౌరవాజమానాలు రోజురోజుకూ పెరగసాగాయి. వాలిని దల్చుప్పే చాలు ఎంతో ప్రశాంతంగా వుండేబి. అందువల్ల ఎంత తరచుగా వీలయితే అంత తరచుగా వాలి దగ్గరకు వెళ్లాండే వాళ్లం. అందువల్ల విద్యానగర్ కి దూరంగా వున్న ఒంగోలుకు త్రాస్సుర్ అవటం నాకెంతో బాధగా వుందని మాప్పరుగాలికి చెప్పుకుని ఎంతగానో బాధపడుంటే మాప్పరుగారు “అసలు నువ్వు ఒంగోలు వెళ్లడానికి ఎందుకంత బాధపడున్నావో చెప్పు” అని అడిగారు. “ఇక్కడుంటే దగ్గర కాబట్టి అస్తమానం వస్తున్నాం సార్, అక్కడికెళ్లే దూరం అవటం మూలాన ఈయన అస్తమానం విద్యానగర్ తీస్కెళ్లేరు. నాకై నేను ఒంటలగా రాలేను,

మిమ్మల్ని చూడలేను కదా మాప్పరుగారు” అని ఎంతో బాధగా చెప్పాను. అప్పుడు మాప్పరుగారుండి “నువ్వు రాస్టార్లేదు. అప్పుడప్పుడు వచ్చి దర్శనం ఇస్తాను. నువ్వు రావద్దు. నువ్వెళ్లి తీరాలి” అన్నారు. అలా అన్న తర్వాత సంతృప్తి పడ్డాను.

ఒంగోలు వచ్చేశాము. అప్పట్లో లాయరు పేటలో ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని పున్నాము. మొదటి ఏమీ తోచేబి కాదు. అంతా కొత్త. ఇక్కడివాలికి బాబా గులంబి అంతగా తెలియదు. మేము సాయంత్రం పూట బాబాకు హోరతి యిచ్చి భజనలు చేస్తుంటే, మా పిల్లలతో చదువుకునే పిల్లలు, చుట్టుప్రక్కలుండే పిల్లలు వస్తూండేవారు. అలా మొదటి సత్యంగానికి ఎక్కువ మంబి పిల్లలే వచ్చేవారు. ఆ తర్వాత పెద్దవాళ్లు రావటం మొదలు పెట్టారు. మాప్పరుగారు కూడా అప్పుడప్పుడు వస్తూండేవారు. వచ్చినప్పుడు జె.వి.సుబ్బార్య మాప్పరుగాలింట్లో బిగేవారు. మాప్పరుగారు వచ్చి సత్యంగాలు చేస్తుండటం మూలాన వాలితో పలచయం పెలిగి రాను రాను వాలిని చూడటానికి ఎంతోమంబి వచ్చేవారు.

ఒంగోలులో జిలగే నాస్తికులతో చర్చలకు ఒక రోజు

మాస్టరుగారు వస్తున్నారని మావారు స్టేషన్ కి బయల్దేరుతూ “నువ్వు కూడా వస్తావా?” అని అడిగారు. అక్కడికెళ్లినా వాలిని కలసి మాట్లాడ్డినికి కుదరదులే అని నేను రానన్నాను. సరే అని ఈయన వెళ్లారు. అలా వెళ్లారో లేదో మళ్ళీ వెంటనే వచ్చేశారు. ఏమిటండీ అని అంటే “మాస్టరుగారు వస్తున్నారని” చెప్పారు. నాకెంతో ఆశ్చర్యం వేసింది. ఒకటే కంగారు. ఇంతలో ఆయన రానే వచ్చారు. వస్తునే “ఎందుకమ్మా మీరు అక్కడకు వచ్చి నాతో మాట్లాడే అవకాశం వుండదని బాధపడ్డావు కదా! అందుకని నేనే వచ్చానమ్మా” అని అన్నారు. నాకెంతో ఆనందం కలిగింది. మాస్టరుగాలికి మనం మనస్సులో ఏమనుకున్నాటి తెలుస్తుంది. ఆయనకు మనం ఏమీ చెప్పునట్టాడు. వారు సర్జులు అని అనిపించింది. చర్చలు అయిపోయినాయి. అప్పుడు మాటల్లో అన్నారు. అమృగాలి హెల్ట్ అంత బాగుండటం లేదు. ఈసాాలి ఆమెను డెలివరీకి ఉమా అయ్యర్ గారు పైట్రాబాద్ కి తీసుకెళ్తామంటున్నారని చెప్పారు. అంతకు ముందు ఒక బాబు పుట్టి పోయాడు. అందుకని పైట్రాబాద్ లో అయితే బాగుంటుందని అనుకున్నారొమ్మా ఆ ఉమా అయ్యర్ ఎంత అద్భుతపంతురాలో మాస్టరుగాలికి, వాలి కుటుంబానికి సేవ చేసుకుంటున్నారని అనుకున్నాను. అప్పటికే మాస్టరుగాలి బావమలిది సత్యంగారు, వాలి అన్న కుమారుడు విక్రం అంతా ఒంగోలు పైన్ లో వర్క్ చేస్తూ ఇక్కడే వున్నారు. వాళ్ళంతా “మేమంతా ఇక్కడే వున్నాము కదా! ఈ పూళ్ళీ కూడా మంచి డాక్టర్

వున్నారు, డెలివరీకి ఇక్కడికొన్నే బాగుంటుందని” అన్నారు. అమృగారు కూడా మాస్టరుగాలికి ఒంగోలు దగ్గరపటం వల్ల వచ్చి వెళ్తానికి బాగుంటుందని అనటంచేత ఆమెను ఒంగోలు తీసుకొచ్చారు. అందరమూ ఆమెకు సీమంతపు వేడుకను ఎంతో ఆనందంగా జరుపుకున్నాం. (అప్పట్టించి మాస్టరుగారు శ్రీమతి సుబ్బలక్ష్మిగాలిని ‘అత్తగారు’ అనేవారు. సాయి శ్రీమతి లక్ష్మిబాయి నమస్కరించగనే ఆమెను పరిపోసంగా తమ అత్తగారని చెప్పారు. అటి వారు ఆమెను తన శిష్యురాలిగా అంగీకరించటానికి చిహ్నమేమో అని దాదాసాహేబ్ ఖాపర్డే తన డైరీలో రాసుకున్నారు. ఆ విధంగానే శ్రీమతి సుబ్బలక్ష్మిగాలిని తన శిష్యురాలిగా అంగీకరించినట్లు మనం అనుకోవచ్చ కదా! - సంకలన కర్త)

హస్పిటల్లో సుఖప్రసవమైంది. ఆ విధంగా బుజ్జిగాడి (ద్వారకానాథ్) పుట్టుక వల్ల వాలి కుటుంబానికి చేరువచ్చే అద్భుతం కల్గింది. ఆ తర్వాత మాస్టరుగాలికి బాబా కలలో వచ్చి ముమ్మారు విద్యానగర్ వెళ్ళవద్ద అని స్వపు సందేశమిచ్చినందువల్ల అప్పటికే అక్కడ నెలకొన్న కొన్ని అననుకూల పరిశ్లీతులలో బాబా యిచ్చిన స్వపు సందేశాన్ని ఆజ్ఞగా స్వీకరించి చివరకు ఒంగోలు వచ్చి స్థిరపడటం జరిగింది.

ఒకసాాల మాస్టరుగారు ఒంగోలు వచ్చినప్పుడు మా యింటికొచ్చారు. అప్పుడు ఆయన “సీకు ఏమి కావాలను కుంటున్నాపమ్మా నువ్వు ” అని అడిగారు. అప్పుడు నేను పూలు కడుతూ కూర్చున్నాను.

వారు ఇలా అడిగినప్పుడు నేను మామూలుగా, లోకికంగా “పిల్లలిద్దరూ మంచి చదువులు చదువుకొని, పలానా వాలి పిల్లలు వాలి బ్రతుకు వారు బ్రతుకుతున్నారని, నలుగులలో మంచిగా అనుకోవాలని, పుండటానికి ఒక ఇల్ల కావాలని పుంది సార్” అని నా కోర్కెలను తెలియపరచాను. “అదేమందమ్మా అవేమీ కోరరాని కోర్కెలు కాదే. అవి అందరూ కోరుకునేవే కదా !” అన్నారు. ఆయన అంతకంటే మంచివి యిద్దామను కున్నారేమో! కానీ నా అల్ప బుభ్రికి మటుకు అవే కావాలన్నించి వాటినే కోరుకున్నాను. 1982లో అప్పుచేసి స్థలం కొనుక్కున్నాం.

పిల్లలిద్దరూ అప్పుడు మా దగ్గరే పుండి చదువుకుంటున్నారు. స్థలం కొనుకోగానే పెద్దవాడు పాలిపెక్కిక్క కి అప్పె చేస్తూ, తమ్ముడికి నాకంటే టెన్తు లో మంచి మార్చులోచ్చాయి కదా అని వాడిచేత కూడా అప్పె చేయించాడు. సీటు గులంచి కనుక్కుంటే పెద్దాడి కొచ్చేటట్టు లేదు. కానీ చిన్నాడికి మాత్రం వస్తుందని చెప్పారు. అలానే చిన్నాడికి పైట్రాబాద్ లో సీటు వస్తే మాస్టరుగారు చెప్పారని వాడిని అక్కడే చేయించాము. పెద్దవాడిని మైనింగ్ కోర్సులో గూడురులో వేల్పించాము. అలా వాళ్ళిద్దలికి నెలనెలా డబ్బు పంపాలి. ఇక్కడ మేము ఇల్ల గడుపుకోవాలి. అందువల్ల ఆర్థికంగా మేమెంతగానో యిభ్యంది పడ్డాము. స్థలం కోసం తీసుకున్న అప్పు తీర్చులేక పోయాము. 1985 దాకా అప్పు తీర్చులేకపోయాము.

- సశేషం

(గత సంచిక తరువాయి)

సమాక్ష

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ము రురోజు గురువారం చావడి ఉత్సవం గూడ చూడడానికి మేము శిలిడీలో పుండిపోయాము. భక్తులు ముందుగా సాగుతూ, మేళతాళాలతో నృత్యం చేస్తున్నారు. వారి వెనకాలే ఛత్ర చామరాలు, పల్లకీలతో కలసి బాబా నడుస్తున్నారు, కాసీ ఆయనెన్నడూ పల్లకీలో కూర్చోలేదు. భక్తులు బలవంతంగా ఆయను ఎత్తి పల్లకీలో కూర్చోబెడితే మరుక్షణమే ఆయన మాయమై యథాపూర్వం దాని వెనకాలే నడుస్తూ కనిపించేవారని చెప్పుకొనేవారు. ఒక్కిక్కప్పుడు బాబా ఒకసాలి ఒక అడుగు, మరొకసాలి మరొక అడుగు ముందుకువేస్తూ, ఆలతేలన నర్తకునిలా నృత్యం చేస్తుండేవారు. అదెంతో రమ్యమైన దృశ్యం! నాకిప్పటికీ కళ్ళకు కట్టినట్టుంది! ఆయన ముఖంలో తాండవించే ఆ దిష్టపర్చున్న ఒకసాలి పండిలపురంలోని పొండురంగని ముఖంలో మాత్రమే చూచాను.

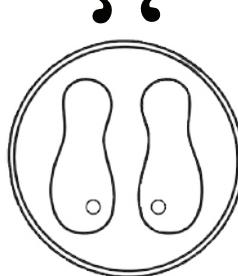
మరురోజు మేము శిలిడీ నుండి బయలుదేరుతున్నాము. బాబా దర్శనానికి వెళుతుండగా మాపారు నాతో, “బాబాకొక రూపాయి

దక్కిటిస్తాను, ఆయనింకా కావాలని కోరితే నేను నా బంగారు ఉంగరము, నీ గాజులు గూడ అమ్మవలసి వస్తుంది” అన్నారు. మేము బాబాను దల్చించినపుడు మాపారు ఆయన చేతిలో ఒక రూపాయి పుంచగానే ఆయన మరొక్క రూపాయి మాత్రమే అడిగి, “నేనింకెక్కువ అడగను, అడిగితే నీవు నీ బంగారు పుంగరము, నీ భార్య గాజులు అమ్మవలసి వస్తుంది” అన్నారు. అది వినగానే మాపాలలో మిగిలివును కొచ్చి సంశయాలూ తొలగిపోయి, వారి దైవత్వాన్ని పూర్తిగా విశ్వసించారు.

సలిగ్గ ఒక్క సంవత్సరంలోనే, అనగా 1915లో మా అబ్బాయి మురళీధరుడు జన్మించాడు. వాడికి 8 మాసాలపుడు బాబా దర్శనానికి తీసుకెళ్ళాము. తర్వాత నాకు భాస్కర్, బినకర్ అను మరియుద్దరు కొడుకులు కలిగారు. వాళ్ళను గూడ బాబా దర్శనానికి తీసుకువెళ్ళాము. బినకర్ ను రెండుమూడు మాసాల పిల్లవాడపుడు బాబా పొదాలవద్ద పుంచగానే బాబా వాళ్ళి పేతోపట్టి పైకిలేపి, పైకి బలంగా ఎగురచేసారు.

ప్రక్కనున్న భక్తులెవరో వాళ్ళి పట్టుకున్నారు, వాడికేమీ జరుగలేదు. మొత్తంమీద నాకు ఎనిమిదిమంచి కొడుకులు, ఒక కూతురు కలిగారు. అలనాడు నాకు ఊచీ యిస్తూ బాబా నాతో “తీసుకోి, ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు ఎందరుకావాలంటే అందరు!” అన్నారు. ఆయన తనమాట నిజంగా నిలబెట్టుకున్నారు.

నాకు మురళీధరుడు జన్మించాక మాపాల భక్తి దృఢమై బాబాపట్ల ఎంత విశ్వసమేర్పడిందంటే, మా రెండవ అబ్బాయి భాస్కర్ పదవయేట చనిపోయినపుడు మా మిగిలిన పిల్లలనందలినీ బాబా పటం ఎదురు నిలబెట్టి, ‘బాబా కావాలంటే వీలనందలినీ గూడా తీసుకుపోండి, నేనేమీ బాధపడను. మీపై భక్తిని మాత్రం విడువను’ అని ప్రార్థించారు.

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీ ప్రతాప కోట్టంయ్య శాస్త్ర గారు

శ్రీమతి శ్రీదేవి

ఏ ఊరికి వెళ్లినా శ్రీ కోట్టయ్య శాస్త్రిగారు ఆ ఊరిలో ఒక్కరోజు మాత్రమే వుండేవారు. దేవి పూజలు నిర్వహించే సమయంలో ఆయన భక్తులందలకి లలితా దేవి మహాత్మాన్ని వివరించి చెప్పేవారు. ఆ దేవిని సమ్మి ఆమెను ఆరాధించడం శుభప్రదమని బోధించేవారు. దేవి భజనలు చేయించేవారు. అలా శ్రీ కోట్టయ్య శాస్త్రిగారు ప్రజలలో దైవభక్తిని పెంపాంచించారు. ఆయన రాకతో ఆయా గ్రామాలలో ఎన్నో శుభాలు జరిగేవి. ఎన్నో ఆపదలు నివారింపబడేవి. ఆయన దర్శనం, ఆయన సన్నిధి ప్రజలకు శాంతి సుఖాలనిప్పేవి.

శ్రీ శాస్త్రిగారి నిస్సార్తత, దానగుణం, దయాగుణం అపారం. తనకంటూ ఏమీ దామకునేవారుకాదు. ఉన్నదంతా అడిగినవారికి లేదనకుండా పంచిపెట్టేవారు. తరచుగా వున్నంతలో పేదసాదలకు అన్నదానం చేసేవారు. ఆయన అన్నదాన కార్యక్రమం చేయాలని సంకల్పిస్తే ఆ సమయానికి ఇంట్లో ఏమీ సరుకులు, ధనం లేకున్నా అప్పటికప్పుడు ఏదో ఒకరకంగా అన్ని సమకూరి అన్నదాన కార్యక్రమం

నిల్వపుంగా జరిగిపోయేది. తనకి ఎవరైనా ధనధాన్యాలు, వస్తూలు, కానుకలు సమల్చిస్తే మరుక్షణమే వాటిని నిరుపేదలకు పంచేసేవారు. ఏ ఊరికి వెళ్లినా ఆ పూరి ప్రజలు శాస్త్రిగారికి, వారి కుటుంబ సభ్యులకు యచ్చిన కానుకలన్నింటిని ఇతరులకు యచ్చేసేవారు శ్రీ శాస్త్రిగారు.

శ్రీ ప్రతాప కోట్టయ్య శాస్త్రిగారి దాతృత్వానికి, త్వాగనిరతికి పరాకాష్టగా నిలిచిన ఒక సంఘటన ఈ క్రింది విధంగా వుంది.

ఆయన ఒకసారి కుటుంబ సమేతంగా భద్రాచల క్షేత్రానికి వెళ్లారు. అందరూ గోదావరి నదిలో స్నానాలు చేశారు. ఆ తర్వాత శ్రీ శాస్త్రిగారు నదితీరాన కూర్చుని అనుష్టానం చేసుకుంటున్నారు. అదే సమయంలో శాస్త్రిగారి ఊరికి సమీప గ్రామస్థాడికరు నదిస్నానం చేసివస్తూ అక్కడే అనుష్టానం చేసుకుంటున్న శాస్త్రిగారిని చూశాడు. ఆయన మహాయోగి శ్రీ కోట్టయ్య శాస్త్రిగారు అని గుర్తించి ఎంతో ఆనందంతో వారి అనుష్టానం పూర్తి అయ్యేవరకు ఆయన సమీపాన కూర్చున్నాడు. అనంతరం చేతులు జోడించి శాస్త్రిగారితో, “మహానుభావా!

ఈరోజు నా పుణ్యం పండింది. ఈ మహాపుణ్యక్షేత్రంలో ఆ శ్రీరామచందుడే నాకు మీ దర్శనభాగ్యాన్ని ప్రసాదించాడు. నా జన్మ ధన్యమైంది. ఈ సంతోష సమయంలో నాదీక ప్రార్థన. పరమభాగవతోత్తములైన మీపంటివారికి యిటువంటి పుణ్యక్షేత్రాల్లో చేసే మహాదానాలు అపార శైయస్సును చేకూరుస్తాయని చెబుతారు. దయతో తమకు నీనివ్వబోయే దానాలను స్వీకరించి నన్ను కృతార్థుడిని చేయిండి” అని ప్రార్థించాడు. శాస్త్రిగారు అంగీకరించారు. ఆ వ్యక్తి గొప్ప ధనికుడు కావడంతో ఎన్నో విలువైన కానుకలతోపాటు శాస్త్రిగారి భార్యాజిడ్డలకు ఎన్నో బంగారు నగలు కూడా దానమిచ్చాడు. గోదానము, భూదానము, ధనధాన్యాలు వెండిపొత్తులు కుటుంబమంతటికీ ఖలీదైన పట్టువస్తూలు సమల్చించుకున్నాడు. శాస్త్రిగారు వాటిని సాదరంగా స్వీకరించటంతో ఆ వ్యక్తి పరమానందంతో శాస్త్రిగారికి మరల మరల సాష్టాంగ నమస్కారాలాచలించి వారి వద్ద సెలవు తీసుకుని వెళ్లిపోయాడు.

ఆ వ్యక్తి వెళ్లిపోయిన తర్వాత శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారు చుట్టూ పరికించి మాశారు కొణ్ణిదూరంలో ఒక నిరుపేద భూహృతిను కూర్చుని అనుష్టానం చేసుకుంటూ కనిపించాడు అతని సమీపంలోనే అతని భార్యాబిడ్డలు కూడా ఉన్నారు శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారు అతనిని పిలిచి ఇంతకుమందు ఒక ధనిక వ్యక్తి వద్ద తాను దానం స్వీకరించిన సకల వస్తువులను ఆ నిరుపేద భూహృతిని కిచ్చారు. అటి చూచిన శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారి భార్య, “మీరు యిలా చేశారేమిటి? మనకు కుటుంబం, జిడ్డలు వున్నారు. మనం ధనవంతులం కాము. మీకు ఎటువంటి సంపాదన లేకపోయె. ఈనాడు ఈ మహాపుణ్యక్షేత్రంలో అనుకోకుండా మనకు ఈ సంపదలన్నీ లభించాయి. సాక్షాత్కారు ఆ రామచంద్ర ప్రభువే మనకు ఆ వ్యక్తిరూపంలో వచ్చి యివ్వే ప్రసాదించాడేమో. ఇదంతా దేవి అనురహంగా గుర్తించి స్వీకరించవచ్చు కదా” అన్నారు.

శ్రీ శాస్త్రిగారు నవ్వుతూ “మన కళ్ళ ఎదురుగా కనిపిస్తున్న ఈ నిరుపేద భూహృతిని చూడు. వారిని చూస్తుంటే ఆ కుటుంబం ఎంతటి బీనస్తితిలో ఉన్నదో, ఎంత పేదలికాన్ని వారు అనుభవిస్తున్నారో అర్థం అవుతున్నారు. ఈ కానుకలన్నీ వారికిచ్చినట్లయితే ఈ ధనధాన్యాలతో కొన్నాళ్ళయినా వారు సుఖంగా జీవిస్తారు కదా! ఇప్పుడు మనకు ఆ జగన్నాత దయవలన అనువస్తులకు లోటులేకుండా గడిచిపోతున్నారు. మన నిత్య జీవితావసరాలకు ఏ లోటూ రాకుండా మన యోగక్కేమాలన్నీ ఆ దేవియే చూసుకుంటున్నప్పుడు మనకు ఇంక

ఏమి కావాలి? ఆ తల్లి పై చెక్కుచెదరని భక్తి అనే సంపదకు మించిన భాగ్యం మరొకటి ఉండా? లలితా మాతను అటి ఒక్కటే మనం కోరాలి. సిలిసంపదలు మనకెందుకు?” అని ఒదులిచ్చారు. ఈ సన్నిఖేశాన్ని కళ్ళారా చూసిన అచ్చటి ప్రజలు శాస్త్రిగారి త్యాగశీలతను చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

మనుషుల మైననే కాదు, సమస్త జీవజాలం మైనా ఆయన అమిత దయ చూపేవారు. పశుపక్షాదులకు కూడా ఆహారం యిచ్చేవారు. వేసవికాలం వచ్చిందంటే శాస్త్రిగారు చిన్నచిన్న మట్టి మూకుళ్ళలో నీరు నింపి జంతువుల, పక్కల దాహం తీర్చడం కోసం ఊరిలో అక్కడక్కడఱమూకుళ్ళపెట్టి వెచ్చేవారు. ఆపులు, గేదల కోసం నీటి తొట్టను కూడా ఊరిలో పలుచోట్ల వుంచేవారు. ప్రజల కోసం చలివేంద్రాలు పెట్టేవారు. చీమల పుట్టల వద్ద నూకలు పోసేవారు. కుక్కలకు, కాకులకు, పందులకు కూడా ఆహారం యిస్తుండేవారు.

గుంటూరు జిల్లాలోని పాన్నారు పట్టణానికి సమీప రామమైన మన్మహ అనే ఊరికి ఒక సాల శ్రీ ప్రతాప కోటయ్య శాస్త్రిగారు ఆ రామ ప్రజల ఆహారం మేరకు వెళ్ళడం జరిగింది.

ఈ సందర్భంలో ఇక్కడ మన్మహ రామ విశిష్టతను గులించి కొంత చెప్పుకుండాం.

గుంటూరు జిల్లాలో గుంటూరుకు 20 మైళ్ళ దూరంలో మన్మహ అనే రామం ఉంది. ఆ రామ ప్రజలు ధర్మాత్ములు, దాన నిరతులు, దైవచింతనాతత్త్వరులుగా వుండేవారు. ఊరి మద్యలో శ్రీ రాజరాజేశ్వరి ఆలయం వుంది. ఆలయంలోని ఆ దేవి రామ పెద్దలకు స్వప్న దర్శనమిచ్చి రామ

సంక్లేశం కోసం ఆదేశాలిస్తుండేది. రామ శివారులో పోతురాజు స్వామి గుడి వుంది. రామ ప్రజలకు ఎవరైనా కీడు తలపెట్టినా, రామానికి ఏదైనా ఆపద సంభవించబోతున్న పోతురాజు స్వామి ముందుగానే ఆ విషయాన్ని రామ పెద్దలకు స్వప్నాలలో దర్శనం యిచ్చి పోచుటించటం జరిగేది.

‘ధర్మో రక్షతి రక్షితః’ అన్న సూక్తి ప్రకారం ధర్మాత్ములైన ఆ రామ ప్రజలను దేవతలు ఆ విధంగా కాపాడుతుండేవారు.

ఆ రామ ప్రజల దైవభక్తికి మెచ్చి ఎందరించ మహాత్ములు ఆ రామంలో జిన్నించారు. వారిలో ఒకరు శ్రీ మన్మహ హనుమంతయ్యగారు. నిరంతర హనుమత్త ఉపాసన చేసే శ్రీ హనుమంతయ్యగాలికి శ్రీ ఆంజనేయుడు సాక్షాత్కారిస్తుండేవారు. ఆయన తరచూ హనుమాన్ చాలీసా సామూహిక పారాయణలు చేయస్తుండేవారు. అలా ఒకసాలి పారాయణజరుగుతుండగా పారాయణ మద్యలో హనుమంతయ్యగారు గట్టిగా “అబ్బా” అని కేక పెట్టారు. అందరూ పారాయణ ఆపి కంగారుగా ఏమైందని అడగగా, “నేను పారాయణ చేస్తూ మద్యలో ఒక వాక్యం పారపాటున తప్పగా ఉచ్చించాను అందుకు స్వామి కోపించి తన తోకతో నా వీపు మీద గట్టిగా కొట్టారు. అందుకే నేను నొప్పితో అలా గట్టిగా అలిచాను” అంటూ హనుమంతయ్యగారు తన చీక్కాను పైకెత్తి చూపగా, ఆయన వీపు మీద పాడవుగా పెద్ద వాత పెట్టినట్లుగా చర్చం కంది, వాచిపోయి వుండటం చూసి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

- సచేషం

భారతవండవము

అనుభ్వవందవము

శ్రీ నరేణ్ రాఘవాల్

మా ఒ ఒంగోలు దగ్గర సంతసుతల పాడు గ్రామం. శిలాండి సాయినాథులవారు నా జీవితంలోకి విచిత్రంగా ప్రవేశించి, ఇప్పుడు వారే నా జీవితం అయ్యారు.

చిన్నప్పుడు అంటే 5 వ తరగతి చదివేటప్పుడు మా అమృతో బాబూ గుడికి వెళ్ళేవాడిని. తరవాత పెద్దెన కొట్టి వెళ్ళటం తగ్గించాను. మళ్ళీ ఇంటల్చీడియట్ లో చేరాక, అమృతో గుళ్ళో జలిగే భజనలకి, సత్పుంగాలకి హోజరయ్యేవాడిని. నా ఇంటర్ పూర్తి అయ్యాక, ఎం.సెట్ తల్లిదు పొందాక, ఇంజనీరింగ్ లో ఏ రూప్ తీసుకోవాలో నిర్ణయిం చు కో లే క పో యా ను . రూపులన్నీ ఒకొక్క చీటిలో రాసి మొట్టమొదటిసారి బాబాగారి ముందరపెట్టాను. సివిల్ రూపులో చేరమని వచ్చింది. మంచి కాలేజీలో సీట్లన్నీ దాదాపు అయ్యపోయాయి. కాసీ నాకు చివరి క్షణంలో బాబూ దయవల్ల ఒంగోలు JNTU కాలేజీలో సీటు వచ్చింది. మా అమ్మా నాన్న నేను

ఇంజనీరింగ్ మొదలు పెట్టినప్పటినించి ప్రతి సంవత్సరం శిలాండి వెళ్ళేవాళ్ళు, నేను వెళ్ళేవాడిని కాదు. బాబూ ముందు చీటి అయితే వేసి ఆయన చెప్పినట్టు చేసినా, వారిమీద నాకు భక్తిభావం దృఢ పడులేదు. కాసీ నా దృక్కథంలో మార్పువచ్చింది. ధర్మంగా వుండడం, నీతి నిజాయితీల గురించి ఆలోచనలు వచ్చేవి. చివరికి ఇంజనీరింగ్ నాలుగవ సంవత్సరంలో అమ్మానాన్నలతో కలిసి శిలాండి మొట్టమొదటిసారి వెళ్లాను. అది 2018 వ సంవత్సరం, నవంబర్ నెల!

అక్కడ నాలుగైదు రోజులున్నాము. నాన్న నాకు పూజ్యలై భరద్వాజ మాప్సరుగారు సూచించిన ప్రదేశాలన్నీ చూపించారు. చివరి రోజు మాకు అక్కడ గురువుత్తిక వేదమ్మగారు కలిసారు. కొంతసేపు మాట్లాడారు. నాన్న వాళ్ళు చాలా సంతోషించారు. మేము తిరుగుపుయాణం అయ్యే సమయం అవడంతో బయలుదేరాము. నేను మా అమ్మాతో, “అమ్మా! మనం ఇన్ని రోజులు

ఇక్కడ గడిపాము కదా, నాకేమీ ప్రత్యేకంగా అనిపించటం లేదు. మీరు పారాయణలతో, క్షేత్రదర్శనంతో తృప్తి పడ్డారేమోకాని, నాకేమంత తృప్తిగా అనిపించటం లేదు. నేను ఇక్కడకి వచ్చాక ఆయన నాకు ప్రత్యేకమైన అనుభవమేమీ ప్రసాదించలేదు. మరి ఈ దర్శనం వల్ల నాకేం ప్రయోజనం?” అని అడిగాను. “అలా అనకూడదు, ప్రయోజనం తప్పకుండా ఉంటుంది” అంచి మా అమ్మ.

మేము శిలాండి నుండి నాగర్ సాంగ్రహించి వెళ్ళిపోవాలన్నీ కి వచ్చాము. రైలు రావడానికి ఇంకా గంట సమయం వుంది. అమ్మాన్నా ఒకచోట కూర్చున్నారు. నాకు మంచి దృశ్యాలుంటే ఫోటో తియ్యడం అలవాటు. నేను కెమెరా పట్టుకుని అలా పాట్ పామ్ చివరికి నడుచుకుంటూ వెడుతున్నాను. అప్పటికే చీకటిపడింది. ఈలోపల నా వెనుక నించి, హింటిలో ‘ఇదర్ ఆవో బేటా’ అని వినిపించింది. నేను వెనక్క తిలిగి చూసాను. ఒకాయన బెంచీమీద

కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్నారు. 55 లేదా 60 మధ్య వయస్సుంటుంది. పాంట్ చొక్క వేసుకున్నారు. మళ్ళీ పిలిచారు. నేను వెళ్లాను. ఆయన పక్కనే ఒక టిఫిన్ పార్టెల్ కూడా వుంది.

ఆయన హింబీలో “నిన్నెవడ్తా శిలిడి రమ్మన్నది, నీకిక్కడేం పని?, బాబా మీ ఇంటిదగ్గర కూడా వున్నాడు, ఎందుకొచ్చావురా?” అని తిట్టేస్తున్నారు. నాకేమీ అర్థం కాలేదు, నేను కదా శిలిడి వచ్చింది, ఆయనెందుకు నన్ను ‘ఎందుకొచ్చావ్’ అని అడుగుతున్నారనిపించింది. నేను వెంటనే, “మేము ఆంధ్రా నించి వచ్చామండి, నాకు హింబీ రాదు” అన్నాను. ఆయన తిట్టించి నాకు అర్థమయ్యింది, కాసీ మళ్ళీ సమాధానం చెప్పలేను, అందుకని అలా చెప్పాను. ఆయన వెంటనే, ‘బ్రో,, తెలుగుబ్బాయివా, మాటీ విజయవాడే కూరీస్’ అన్నారు. సరేనని కూర్చున్నాను. నాతోసీ మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ, నా భవిష్యత్తు ప్రణాళిక గులించి అడిగారు. ఇప్పుడు నేను ఇంజలీలంగ్ చివరి సంవత్సరం చదువుతున్నానని, నాకు సినిమారంగం అంటే కూడా ఆసక్తి పున్నదని, సందేశాత్మకమైన సినిమాలు తీసే దర్శకుడి దగ్గర సహాయ దర్శకుడిగా పనిచెయ్యాలనుందని చెప్పాను. వెంటనే, “ఒడ్డు బాబు, అక్కడ నిన్ను మోసం చేస్తారు” అన్నారు. “మర ఏం చెయ్యాలి?” అని అడిగాను. ఈలోగా ఆస్టేషనులో పనిచేసే ఉద్యోగి ఒకతను అటు వచ్చాడు. వెంటనే ఈయన అతన్ని హింబీలో బాగా తెలిసిన వ్యక్తిలాగా పలకలించారు. నాతోసీ వెంటనే విజయవాడ పైపు

మనిషిలాగ మాట్లాడుతున్నారు., అతనితోనేమో, అక్కడి ప్రాంతానికి చెందినట్టు మాట్లాడారు. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

మరల నా పైపుతిలిగి, తత్త్వం చెప్పడం మొదలు పెట్టారు. “ఈ జీవితం శాశ్వతం కాదు. అయితే నిజం ఏమిటి?,, ఏబి శాశ్వతం?,, ఈ సృష్టి తత్త్వం ఏమిటి?,, మానవ జన్మ లక్ష్యం ఏమిటి? ఇలాంటివస్తు చెప్పా, చివరగా “నీబాధ్యతలు మాత్రం నువ్వు ఖచ్చితంగా నిర్మలించాలి. సీ తల్లిదంత్రుల పట్ల పూజ్యభావం కలిగిపుండాలి” అని చెప్పారు. ఇంచుమించు 45 నిముషాలు మాట్లాడారు. నాకు అని వింటున్నప్పుడు మన్ను ఉద్యోగానికి గురయ్య కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళ కారుతున్నాయి. నగ్గసత్కాలలాంటి మాటలు వింటుంటే, ఒకరకంగా భయంవేసింది. నా వయస్సుకి, అప్పటి పరిస్థితులకి అవగాహన కావటం లేదు. అకస్యాతుగా ఒక మెళకువలాగా వచ్చి నేను వెళ్లిపోవాలన్న ఆలోచన వచ్చింది. మా నాన్న పాశేన్ చేస్తున్నారు కాసీ అట నాకేమీ వినిపించటం లేదు. ఆయన చెప్పానే వున్నారు. అక్కడనించి ఎలా వెళ్లాలా అని ఆలోచిస్తూ, ‘నాకు ఆకలేస్తోంది, నేను వెళ్లాను’ అని చిన్న అబద్ధం చెప్పాను. వెంటనే ఆయన ‘ఇది తీసుకో’ అని ఆయన పక్కనే పున్న పార్టెల్ ఇచ్చారు. అట తీసుకోవాలా వోద్దా అని, ఆ పాట్లం కేసి సంబిధంగా చూస్తున్నాను. ఎందుకంటే చిన్నప్పటి నించి నాకు తెలియని వాళ్ళెవరైనా ఏదైనా ఇస్తే నేను తీసుకోను, ఇన్ని విషయాలు ఆయన నించి విన్నా, నా ప్రమేయం లేకుండా భావించ్యోగానికి

గురైనా, నా సహజ స్వభావం అప్పడు పనిచేసి తీసుకోవడానికి సంశయించాను. అప్పుడు, ఆయన దాన్ని నా చేతిలో పెట్టి, “ఇది నువ్వు తిన్నా, తినకపోయినా, పారేసినా నాకు తెలుస్తుంది” అని చెప్పారు. ఈలోపల మేము వెళ్ళవలసిన రైలు వచ్చింది. ఇక నేనక్కడినించి బయలుదేరాను.

ఆయన దగ్గరనించి వస్తూవుంటే కళ్ళమ్మట నీళ్ళ కారుతూనే వున్నాయి. మా అమ్మ నాకు ఎదురొస్తా, “ఎక్కడికెళ్ళావ్, ఏమైంటి?” అనడిగింది. రైలు ఎక్కాక చెప్పానని, జిలగిన విషయం సారాంశం చెప్పాను. ఆ పాట్లం గులించి అడిగితే, “ఆయనే ఇచ్చారులే” అని పక్కన పెట్టాను. అమ్మ దాన్ని విప్పి చూసింది. అది వెజిటబుల్ పలావ్. అమ్మ నన్ను తినమంటే కొద్దిగా తీసుకుని వధిలేసాను. పైగా అమ్మ తింటుంటే, అట సరైన పదార్థం కాకపాశేతే ఏమైనా అవుతుందేమానని, ‘నువ్వుకూడా తినొద్దు’ అని చెప్పాను. కాసీ “అన్ని మంచి విషయాలు చెప్పిన ఆయన ఇచ్చారంటే, అట తప్పకుండా ప్రసాదమేనని, అమ్మ మొత్తం తినేసింది. నిజానికి మేమందరం శిలిడీలో టిఫిన్ చేసి బయలుదేరాం. అప్పుడు ఎవలికి ఆకలి కూడా వెయ్యటం లేదు. అమ్మకి పున్న విశ్వాసానికి నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. అమ్మ దాన్ని నిజంగా ప్రసాదం అని భావించి తినేసింది. తరవాత ఆలోచిస్తే, శిలిడీలో అమ్మతో ‘ఆయన నాకేం అనుభవం ఇప్పటిదు’ అని అన్నందుకు బాబా నాకు స్థాక్షాత్కాలించి అనుభవం ప్రసాదించారనిపించింది. దానికి గుర్తుగా అమ్మకి ప్రసాదం

మిగతా 29వ పేజీలో

ఆచార్యవాస్తవ అధ్యాత్మ వీలులు

శ్రీమతి కోటేశ్వర, గుంటూరు

పూర్వా జ్యోతి భరద్వాజ్ మహారాజ్ లీలావైభవాన్ని గుంటూరు వాస్తవ్యలు కోటేశ్వర గారు ఈవిధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

మేము గుంటూరులో, కొఱటిపాడులో వుంటాము. 1995 లో మావారు చనిపోయారు. మాకు ఇద్దరు అబ్బాయిలు. మా బంధువుల ఇంట్లో, సత్పుంగ సబ్ములు శ్రీమతి జయప్రదగారు అద్దేకి ఉండేవారు. అలా వాతితో పరిచయమై వాలింటికి సత్పుంగాలకి వెడుతూ వుండేదాన్ని. ఎంతో మనశ్శాంతిగా వుండేది.

ఒకరోజు నేను సత్పుంగం అయిపోయాక, అక్కడికొచ్చిన వాళ్ళందరితో మాట్లాడుతూవుంటే, మా అబ్బాయి (14 ఏళ్ళుంటాయి), “అమ్మా! ఇంటితాళాలుయివ్వు. నాకుపనివుంచి, నుప్పు తరపాత రా” అని నా దగ్గర తాళాలు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. వాడు కూడా నాతి అప్పటిదాకా సత్పుంగంలో వున్నాడు. కానేపటికి నేను ఇంటికి వెళ్లేసినికి మావాడు “రూ/-500 తీసుకుని వెడుతున్నాను” అని బీటీ రాసిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. వాళ్ళ నాస్తుగారు పోయిన దగ్గరనించి చాలా బాధపడుతూ వుండేవాడు.

నాకు ఇది ఇంకొకదెబ్బ. బాగా ఏడున్నా వుండేదాన్ని.

మన సత్పుంగసబ్ములు శ్రీ సాయి లీలామృతం, శ్రీ గురుచరిత్ర ర్ఘంథాలు పారాయణ చేస్తే తప్పకుండా సమస్యకి పరిష్కారం దొరుకుతుందని చెప్పారు. చాలా నిష్టగా ఆ రెండు ర్ఘంథాలు 40 రోజులు పారాయణ చేసాను. అప్పుడు అక్షోర్బ 30, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి పుట్టినరోజుకి ఒంగోలు వెడడామని అనుకున్నాము. 28 వ తేదీ రాత్రి, నాకొక స్వస్థం వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఒక అరుగుమీద కూర్చున్నారు. వాలి దర్శనం అయినందుకు నేను చాలా సంబరపడి పోతున్నాను. అక్కడ చాలా మంచి దర్శనం కోసం బారులు తీలివున్నారు. నేను వారందరితోపాటు నిల్చిని పున్నాను. ఇంతలో ఎవరో ఒక వ్యక్తి వచ్చి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నన్ను రమ్మంటున్నారని పిలుచుకుని వెళ్ళాడు. నేను పట్టలేని ఆనందంతో వాలి పాదాలకి నమస్కారం చేసుకున్నాను. అలా చాలానేపు వుండిపోయాను. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నన్ను తట్టి లేపి “ఏం కావాలమ్మా!” అని అడిగారు.

“మా అబ్బాయి, మా అబ్బాయి” అంటున్నాను. మెలకువ వచ్చేసింది.

ఒంగోలు వెళ్లివచ్చిన మర్మాడు బిగులుగాకూర్చున్నాను. పారాయణలు అయిపోయాయి, ఒంగోలు కూడా వెళ్లివచ్చాను. పిల్లాడు వెళ్ళిపోయి 40 రోజులకి పైగానే అయింది. ఇంతవరకు ఆచూకీ దొరకలేదు అనుకుంటూ బాధ పడుతుంటే పోస్ట్ లో మా అబ్బాయి దగ్గర నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. “నేను పస్తాలే, కంగారు పడకు” అని వుంచి అందులో. అది అప్పాడునగర్ నించి వచ్చింది. కనక శిలడీలో వుంటాడనుకుని, నేను, మా పెద్దబ్బాయి, మా తమ్ముడు శిలడీకి వెళ్లాం. దానికి కారణమేమంటే, అంతకు ముందు మేము శిలడీకి వెళ్లివచ్చాం. మా బాబుకి ఆ దాలి ఒక్కటే బాగా తెలుసు.

శిలడీకి వెళ్లాడు, అద్దేకి గదుల కోసం, సాయిప్రసాద్ లో కూలో నిల్చిన్నాము. అందరికి గదులు యిన్నున్నారు కాని, మాకు మాత్రం యివ్వాడనుంటున్నారు. గదులు ఖాళీ లేవా అంటే పున్నాయి. కానీ మమ్మల్ని మాత్రం ‘భక్తునివాన్’ లో తీసుకోండి’ అంటున్నారు. మేము భక్తునివాన్ కి

సామాజిక మానవత్వం

వెళ్లిపోయాము. మావాళ్లు వరుసలో నిల్చునారు. నేను బైటు కూర్చుని పున్నప్పుడు, అక్కడికి వైజాగ్ నించి ఎవరో భక్తులు కూడా వసతి కోసం వచ్చారు. అందులో ఒకావిడ “ఏమండీ, మేము ఇదే మొదటిసాలి శిలిది రావడం, మాకు ఏమి తెలియదు. మీరు ఇక్కడ చూడవలసినవస్తీ చూపిస్తారా?” అనడిగారు. నేను వచ్చినపని వాళ్లకి వివరించి, నాకు కుదరదని చెప్పాను. “ఇంత శిలిదీలో యొక్కడని వెదుకుతారు?” అన్నారు. “నేనేమీ వెతకను, ద్వారకామాయికి వెళ్లి కూర్చుని ఆయనని ప్రార్థిస్తాను” అన్నాను. “ఎన్నిరోజులని ప్రార్థిస్తారు?” అనడిగారు. “ఎన్నిరోజులైనా అక్కడే కూర్చుంటాను” అని చెప్పాను. వాళ్లకి, మాకు గదులు దొలికాయి. మేము స్నానాలు చేసి, బైటికి రాగానే భక్తినివాస్ పక్కనేపున్న హాటల్ లో మా బాబు కలిపించాడు. మాకు సాయిప్రసాద్ లో గదులు ఎందుకు యిప్పనిప్పులేదో యిప్పుడు తెలిసించి. అక్కడినించే బాబాకి హృదయపూర్వక ప్రణామాలించాము. ఆ వైజాగ్ నించి వచ్చిన వాళ్లు కలిశారు. మా బాబుని చూసి, ఎక్కడ దొలికాడని అడిగారు. వివరం చెప్పాం. బాబా చేసిన ఈ లీలకి వాళ్లు కూడా వాలా ఆశ్చర్యపోయారు.

మావారు పోయే సమయానికి మేము పాత పెంకుటింట్లో వుండే వాళ్లం. అది మా నాన్నగాలి ఇల్లు. ఆ ఇంట్లో బాగా ఎలుకలు వుండేవి. ఒక రోజు స్వప్నంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, “నేను మీ ఇంట్లో వుండను, వెళ్లి పోతున్నాను” అంటున్నారు. నేను బాగా ఏడుస్తూ,

“మీరు వెళ్లిద్దు మాస్టరు గారూ” అంటూ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలని, బుతిమాలుతున్నాను. “సరేలే, వెళ్లను లేమ్మా” అని, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, వెనక్కి వచ్చి కూర్చునారు. “మర్చాడు పాద్మన్మ లేవగానే దేవుడికి బీపం పెడడామని చూస్తే, అక్కడన్న బాబా మాస్టరుగాలి పట్టాలు పడిపోయి వున్నాయి. రాత్రి ఎలుకలు వాటిని తోసేసాయి. అందుకే మాస్టరుగాలకి కోపం వచ్చిందినిపించి, ఇల్లు మారిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. రెండు పీధుల అవతల ఒక ఇంట్లో మా తమ్ముడుంటాడు. మా ఇల్లు బాగా పాతబి. మా తమ్ముడు దానిని తిలిగి కట్టాలని అనుకుంటున్నాడు. అది ఆలస్యమపుతోంది. నేను, గబా గబా నడుచుకుంటూ మా తమ్ముడి దగ్గరకి వెళ్లి, నేను యింకా ఆ ఇంట్లో వుండనని నాకు వచ్చిన కల సంగతి చెప్పి, అద్దెకి ఇల్లు చూడమన్నాను. వెంటనే మా తమ్ముడు నన్ను సముదాయించి, కొన్ని రోజుల్లినే ఆ ఇల్లు పడగింటి వేరే ఇల్లు కట్టించాడు. అప్పటి నించి మా ఇంట్లో సత్సంగాలు చేసుకుంటున్నాము. ఇది జిలిగి దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాలు అవుతోంది. తరవాత పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి దయవల్ల మేము కూడా సాంతంగా ఇల్లు కట్టుకున్నాము.

మా మరదలు ప్రతిరోజు పాత ఇంట్లో ఎలకలున్నాయి కనుక నేను వుండనని మాస్టరుగారు చెప్పారు, మరి ఈ ఇంట్లో పున్నారా? అనుకునేబిట. తనకి ఒకరోజు స్వప్నంలో మేము సత్సంగం చేసుకునే గదిలో పెట్టుకునే పటంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నిజంగా కూర్చున్నట్టు కనిపించారట.

తాను ఈ విషయం సత్సంగంలో చెప్పింది.

తరవాత ఒకసాఱ నాకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు శీషైలంలో ఒక చోట కూర్చుని వున్నట్టు స్వప్నం వచ్చింది. నేను పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలకి పాదాభవందనం చేసుకుని మాల సమర్పించుకున్నాను. అక్కడకి దూరంగా ఒకచోట పెద్ద పెద్ద పంబిళ్లు వేసివున్నాయి. ఏదో శుభకార్యం జరుగుతున్నట్టు, హడావిడిగా వుంది.. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అక్కడ పూజ్యశ్రీ అమృగారున్నారని నాకు చెప్పారు. మెలకువ వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, పూజ్యశ్రీ అమృగాలని కలపమన్నట్టు చెప్పారని నేను భావించుకుని, (అప్పడు అమృగారు ఒంగోలుకి వచ్చారని తెలిసింది) ఒంగోలుకి వెళ్లి పూజ్యశ్రీ అమృగాల దర్శనం చేసుకున్నాను. అప్పడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు మాక్కేమసమాచారాలు అడుగుతూ, “సత్సంగాలు చేసుకుంటారా?” అని అడిగారు. “చేసుకుంటాం అమృగారూ, కానీ ఈమధ్య ఎవరూ రావటం లేదని మానేసాను” అన్నాను. అప్పడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు, “అదేమిటి, వాళ్లిద్దరూ వస్తారుగా (బాబా, మాస్టరుగారు), ఎవరు వచ్చినా రాకపోయినా సత్సంగం చేసుకోవాలి” అని చెప్పారు. ఇంటికి వచ్చాక పూజ్యశ్రీ అమృగారు చెప్పినట్టు సత్సంగాలు ప్రారంభించాము. నెమ్ముది నెమ్ముదిగా జనరం రావడం మెదలుపెట్టారు. ఇప్పటికే ఏఖదమైన ఆటంకాలు లేకుండా సత్సంగాలు జరుగుతున్నాయి.

నాకు మనసులో ఒకలీల మెదులుతూ వుండేది. పూజ్యుల్లే మాస్టరుగారు శిలిడి వెళ్లినప్పుడు, తనదగ్గరున్న డబ్బంతా దానం చేసి, సాయిబాబా ఎలా కాపాడతారో చూద్దామని భావించి శిలిడీలో గడపడం అస్తమానం గుర్తిచ్చి, అదెంత కష్టమో కదా అనుకునేదాన్ని. ఒకసారి మా తమ్ముడు, మరదలితో కలిసి నేను పిల్లలు, శిలిడి వెళ్చాము. నేను పర్సు, మా మరదలు హ్యాండ్ బాగ్ పట్టుకుని ద్వారకామాయికి వెళ్చాము. ఇవి రెండూ పక్కన పెట్టి, ఎల్లకిని అలంకరించే సేవ చేస్తున్నాము. తిలిగి బసకి వచ్చాక చూసుకుంటే, నా పర్సులో డబ్బులు పోయాయి, మా మరదలి బాగ్ లో కూడా, కేవలం ఖర్చు కోసం పుంచుకున్న డబ్బులు మాత్రమే పోయాయి. పక్క అరలో, బాబాకి వేద్దామని వెయ్యామ్మాట పదహార్లు పెడితే, అవి అలాగే వున్నాయి. ఇంకొక అరలో, ఊరికి వెళ్డానికి టిక్కెట్లు ఉంటే, అవికూడా పోలేదు. మా తమ్ముడి దగ్గర, మా పిల్లల దగ్గర వున్న బహుకొఱ్ఱి డబ్బుతో, సంస్థానం వాళ్లు పెట్టే ప్రసాదం తింటూ 4 రోజులు గడిపాము. ఆయనకని పుండీలో వేసే డబ్బులు పోలేదు కనుక వాటిని వెంటనే హండీలో వేసేసాము. తిరుగు ప్రయాణానికి టిక్కెట్లు ఉండడం వల్ల, క్లేమంగా ఇల్లు చేరాము. పూజ్యుల్లే మాస్టరుగారు, మాచేత కూడా ఆ సాధన చేయించినందుకు చాలా సంతోషపడ్డాము. పూజ్యుల్లే మాస్టరుగారు అలా చేసిన రోజుల్లో, ఈ మాత్రం వసతులు కూడా వున్నాయని నేనుకోవటం లేదు. ఆయన

ముందు మేమెంత? కానీ నాకు ఆ స్వరణిచ్చి అటువంటి అనుభవాన్ని మాకు ప్రసాదించినందుకు, చాలా ఆనందపడ్డాము.

కేవలం పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాల సత్యంగాల వల్ల, దైర్యాన్ని పుంజుకుని పిల్లలని పెంచాను. వారి అనురూపంతో పిల్లలిద్దరూ ఉద్యోగాలు వచ్చి పెళ్లిళ్లయ్య, జీవితంలో స్థిరపడ్డారు. ఈ జీవితమంతా వారి దయే! పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాల పట్ల, నాకు కృతజ్ఞత, విశ్వాసం, ఎల్లప్పుడూ కలిగిపుండేలా అనురూపించమని సమర్థ సద్గురు సాయినాథుని ప్రార్థిస్తూ, గురుదంపతుల ఆశీస్సులను సదా కింగుకుంటూ అనేక వందన సహస్రాలు సమర్పించుకుంటున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!!

ద్వారకామాయి అనుభవ మండపము

03వ పేజీ తరువాయి

పంపించారనిపించింది.

శిలిడి యాత్ర నుంచి వచ్చాక నాలో చాలా మార్పు వచ్చింది. అయితే ఆయన నా భవిష్యత్తు గురించి చెప్పిన విషయాల్లో సినిమాల వైపు వెళ్లిద్దరిచి చెప్పినా, దర్శకత్వం చెయ్యాలన్న ప్రలోభానికి గురై, ఆ పని చేసి, ఆయన చెప్పినట్టే మోసానికి గురయ్య బైటికి వచ్చాను.

నా చదువు పూర్తేన తరవాత ఒక సంవత్సరం భాళీగా వున్నాను. ఈలోపు

కరోనా వచ్చింది. ఆ సమయంలో నాకు బాబాని సేవించుకోవడానికి ఎక్కువ అవకాశం కలిగింది. నాకు నాగర్ సాలో స్టేషన్ లో ‘ఆయన’ రూపంలో సాయిబాబా చేసిన బోధ ఆలోచించుకోవడానికి సమయం దొలకింది. అప్పుడు మా అమ్మకి కొంచం అనారోగ్యం చేస్తే, ‘ఆయన’ చెప్పినట్లు అమ్మకి అన్ని సేవలు నేనే చేసాను.

నాకు చిన్నపుటీనించి చిత్రలేఖనం, ఛాయాచిత్రకళ మీద మక్కువ ఎక్కువ. అందువల్ల భాళీసమయాల్లో వాటిమీద దృష్టి పెట్టేవాడిని. అయితే చిత్రలేఖనం పెన్సిల్ ఉపయోగించి కాకుండా డిజిటల్ గా చెయ్యాలని అభ్యాసం చేసాను. బాబాగాల దయవల్ల, నేను చాలా చిత్రాలు వెయ్యడం, అవి బాగున్నాయని నన్ను చాలామంది అభినందించి, నాచేత డిజిటల్ వర్క్ చేయించుకోవడం జలిగింది. దానితో, భయాందీళనలతో గడపాల్సిన సమయం నాకు ఆర్థికాభవధితో పాటు ఆనందాన్ని కూడా కలిగించింది. ఇప్పుడు నాకు 25 సంవత్సరాలు. నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం శిలిడి వెళ్లినపుటీనించి, నాకు అనేక సందేశాలిస్తూ, సమస్యలు పలిప్పులిస్తూ, ప్రతిక్షణం నాతోనే వున్నారన్న భావన కలిగిస్తున్న పిలిడీసాయినాథుల వాలికి కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్కులు!

సమర్థ సద్గురు సాయినాథ మహర్షాజీ కి జై!!

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o.SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd.Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad-68.

Phone: +91 - 74160 41550

Branch Office : Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh.

Phone:08592 233271

Send DD in favour of “**Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)**”, payable at **Hyderabad or Ongole**.

ఇతర ప్రచురణలు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర (Bound)	450-00	మహాత్మల ముద్దులిడ్డదు	120-00
శ్రీ సాయి లీలామృతం	150-00	అవధూత చివటం అమృత	70-00
శ్రీ గురు చరిత్ర	150-00	శ్రీ సిద్ధరూడ స్నామి చరిత్ర	70-00
శ్రీ సాయి సన్మిధి	120-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-1	125-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	మరో నందదీపం	80-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రభోధామృతము	80-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
సాయినాథ పూజ	40-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	175-00
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	25-00
శిరిడి ఆరతులు	15-00	మహాశ్రుతముదు	50-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	10-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-2	125-00
సత్కంగము - భజన	5-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్మిధి	50-00
శిరిడి క్లైష్ట సందర్భము	40-00	బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	50-00
విజ్ఞాన పీచికలు	99-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ నిత్యసత్య ప్రతము	15-00
పరిప్రశ్న	99-00	మాష్టర్ అమృత వాట్లు	100-00
మతమెందుకు?	20-00	BOOKS IN ENGLISH	
విది నిజం?	25-00	Sai Baba the Master	175-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	99-00	Sree Guru Charitra	99-00
బుద్ధధ్యాన పూడయం	49-00	Supreme Master (Swami Samartha)	99-00
దత్తావతార మహాత్ముం	75-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings	99-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహాట్రి	125-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	99-00
పురుషుక్త రహస్యం	40-00	Children's Sai Baba the Master	60-00
సాయిసుక్తి - ఆచార్యవాటి	10-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES	
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sadguru Sai Baba (Hindi)	150-00
అవధూత శ్రీ చీరాలస్నామి	49-00	Sai Leelamrutham (Kannada)	150-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్నామి	70-00	Sai Baba Jeevitha Charitham (Malayalam)	220-00
శ్రీ అనందమాయి అమృత	49-00	Sai Baba Leelamrutham (Tamil)	175-00
లిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Sri Guru Charitra (Hindi)	99-00
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దిన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Swami Samartha (Kannada)	50-00
స్నామి సమర్థ (అక్కల్మై స్నామి)	49-00	Sri Guru Charitra (Kannada)	99-00
మనము - మన సంస్కృతి	70-00	Shiridi Aarathi (Tamil)	15-00
		Stavana Manjari (Tamil)	10-00
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra (Kannada)	55-00
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)	65-00
		Sai Sannidhi (Kannada)	120-00
		Sri Guru Charitra (Malayalam)	150-00
		Sri Guru Charitra (Oriya)	150-00

శ్రీ మంగ భరద్వాజ నిత్య సివాస క్లేటం, నాగోలు (హైదరాబాద్)

శ్రీ గురు భరద్వాజ తపోవనం, విద్యానగర్

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.

Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,

Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

మాటల్ని లీట నుంచి, గుమ్మిజంచొడు

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.